

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko,
Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veld-
man, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to sub-
scription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
1101 Hazen Street, S. E.
Grand Rapids, Mich.

Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Vol. XVII, No. 7.

JANUARY 1, 1941

SUBSCRIPTION PRICE \$2.50

Meditatie

't Voortreffelijker Klaaghuis

*Het is beter te gaan in het klaaghuis,
dan te gaan in het huis des maaltijds;
want in hetzelfde is het einde aller men-
schen, en de levende legt het in zijn hart.*

Pred. 7:2.

*Zalig zijt gij, die nu weent; want gij
zult lachten. . . . Wee u, die nu lacht!
want gij zult treuren en weenen.*

Luk. 6:21, 25.

Een jaar vloog weer henen!

En 't was een cirkelgang: we kwamen niet verder!

O, zeker, oudejaarsavond is wel een einde. Een stuk van den levensweg werd afgelegd. We kwamen dichterbij het einde, het einde van ons aardsche bestaan, het einde aller dingen. . . .

Maar een *telos*, een doeleinde, bereikten we niet.

Wat er geweest is, dat is er ook thans, dat zal er ook zijn; er is niets nieuws onder de zon.

God, 't is waar, ging voort, want Hij staat nimmer stil in de historie, gaat ook nimmer op Zijne schreden terug, maakt altijd voortgang, van de Alpha naar de Omega. Hij bouwt Zijn Huis, Hij handhaaft Zijn Verbond, Hij realiseert Zijn eeuwig koninkrijk. En Christus komt haastelijk. Doch Hij komt niet in den weg van geleidelijke ontwikkeling, van wereldverbetering en cultuur, van een gestadig benaderen van de volmaaktheid en opklimmen tot de hemelsche dingen, maar in dien van het wonder, de catastrophie, de wedergeboorte, de wereldbrand, de opstanding, de vernieuwing aller dingen. . . .

Zoo kwam Hij eens!

Niet als de rijpe en nobelste vrucht van Israel, van ons geslacht, maar als de Onmogelijke, toen Israel bijna was ondergegaan, toen ons geslacht hopeloos ver-

loren scheen, verliefderlijkt door zijn "cultuur", kwam Hij, van boven, uit den hemel, zelfs allen schijn van menselijke "cultuur" weigerend, in de kribbe. . . .

Het wonder der vleeschwording!

Daarom ging ook Hij naar Zijn einde; niet het luisterrijke einde van een wereldmachtige en wereldgrootte, niet om den glorieijken aardschen troon van David weer in heerlijkheid te doen pralen, niet om te regeeren over de koninkrijken dezer wereld; maar naar het kruis-einde, den bitteren dood, dien *hij* moet smaken, die in het oordeel Gods staat, de dood van den toorn Gods, van den ganschen vloek, de hel! Daarom is dat kruis tevens *het* einde, juist de aankondiging, dat het voor eeuwig gedaan is met Davids aardsche grootheid en macht; het einde van het vleesch der zonde, het einde van een tegen God rebelleerende wereld, het einde aller dingen!

Maar Hij stond op!

Neen, niet in den weg der evolutie uit den dood. Ach, er is geen ontwikkelingsgang uit de duisternis tot in het licht, uit de gevangenis der zonde tot in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods, uit den dood tot in het leven, uit de hel naar den hemel. Slechts een diepe kloof is er, gapend aan alle zijden. Maar Hij stond toch op. Door het den dood verslindend Wonder. . . .

En Hij ging heen, in de hoogste hemelen, om aan de rechterhand Gods te zitten.

Doch deze wereld had Hij niet "verbeterd", noch ook een weg aangewezen, waarin *deze* wereld verbeterd zou kunnen worden.

Hij kwam op 's werelds "tooneel", volvoerde op dat "tooneel" den wil des Vaders, en ging weer heen. En het tooneel bleef onveranderd. Nog altijd liggen we hier midden in den dood, zwoegen en strijden we, lijden we en sterven we. . . .

Daarom bracht ook het heen gevlogen jaar niets nieuws: de aarde kwam niet dichterbij den hemel, de "cultuur" bracht geen vruchten in het Nieuwe Jeruzalem. . . .

Daarom, omdat het "tooneel" niet veranderd werd,

staat er aan het einde van uw en mijn weg, en van den weg aller menschen, nog altijd een "klaaghuis", het huis der rouwe. En daarom, omdat het "tooneel" niet veranderd werd, omdat deze wereld niet de toekomstige is, omdat deze aarde niet geleidelijk in de nieuwe aarde veranderd wordt, omdat het lichaam dezes doods zich niet kan ontwikkelen in het lichaam der opstanding, omdat hier op het "tooneel" niet uw schat kan zijn, noch mag zijn; omdat ge hier altijd nog stervende sterft, en het einde van uw weg het klaaghuis is, daarom zult ge hier niet ingaan in het huis de maaltijden, om in brooddronkenheid feest te vieren in uw doodsceel!

Wee u! die het wel doet, want gij zult treuren en weenen!

Het is beter te gaan in het klaaghuis, want daar is het einde aller menschen.

Zalig zijt gij, die nu weent, want gij zult lachen!

Want ofschoon er geen evolutie-uitweg is uit dezen dood, en ofschoon ook gij, die op Christus zijt hopende, het klaaghuis vindt aan het einde van uw aardschen weg, toch is er blijde hope!

Want Hij komt weer!

En Hij maakt alle dingen nieuw, eeuwig nieuw!

En 't klaaghuis zal plaats moeten maken voor het Huis der eeuwige vreugde!

Zalig zijn zij, die treuren!

Zij zullen vertroost worden!

Beter is het te gaan in 't klaaghuis!

Beter, dan te gaan in het huis der maaltijden!

Neen, zeg niet, dat de Prediker al te zwaartillend is, dat hij lijdt aan melancholie, dat hij een zwartgallig mensch is, een pessimist, die alles in deze wereld door een zwarten bril ziet en die daarom niet goeds vinden kan in het aardsche leven; een ontevreden mensch, die geen oog heeft voor de "zegeningen der gemeene gratie", die het einde van een ding beter vindt dan het begin, de droefheid beter dan de vreugde, het klaaghuis beter dan de "banquet-hall", den dood beter dan het leven. . . .

Zeg dat niet, om toch maar uw gang te nemen naar het huis der maaltijden.

Zeg het niet, ook niet op Oudejaarsavond, ook niet, neen, vooral niet op Oudejaarsavond 1940. . . .

Of kunt ge het dan niet zien, dat de "vicieuze cirkel", het "ijdelheid der ijdelheden" van den aardschen rondgang der dingen, van het "tooneel" dezer wereld, niet veranderd is in een lijnrechten weg naar boven, in een "excelsior" dat zijn "terminus ad quem", zijn eindpunt en hoogtepunt in den hemel heeft, in de eeuwige volmaaktheid? Ziet ge het dan niet, dat alle dingen nog steeds zuchten onder den benauwendenden druk der ijdelheid, dat hier op het "tooneel" dezer aarde en der aardsche dingen niets veranderd werd, ook niet door de vleeschwording, ook niet door het kruis, ook

niet door de opstanding en het ingaan van den Christus Gods in het eeuwige Vaderhuis der hemelsche vreugde? Verstaat ge het dan niet, dat er wel van "vrede op aarde" gezongen werd door de engelen in verband met dat kindeke in de kribbe, maar dat die vrede op het "tooneel" dezer wereld nog nimmer kwam, ook nimmer komen zal; wacht en ook noodzakelijkerwijze wachten moet op het afbreken van dit "tooneel" en op de realisering van de nieuwe aarde, onder den nieuwen hemel, waarin gerechtigheid woont?

In 't huis der maaltijden op Oudejaarsavond 1940?

Maar hoort ge dan niet het gedreun der kanonnen, het geknetter van het mitraillevuur, het gezoem van bommenwerpers hoog in de lucht, menschen jagende naar de schuilkelders als ratten naar hare holen, het gekruen der gewonden, 't doodsgeroedel der stervenden, 't geweent en 't geklaag der rouwe in duizenden bij duizenden woningen, het wereldwee, nu, op Oudejaarsavond van het jaar onzes Heeren negentien honderd en veertig? En zult gij dan, óf dat wereldwee vergeten, óf ook, terwijl het u drukt, gaan in het huis der maaltijden, om 't zuchten van 't schepsel en 't wereldgekerm te overstemmen door het luidruchtig dronkemanslied, en de wereldsmart te vergeten in de vroolijkheid van den wijn?

In 't huis der maaltijden nu we den jaarlijkschen cirkelgang weer hebben doorloopen?

Maar wat zult ge dan met "het lichaam dezes doods?" Of ervaart ge het dan niet elken dag, gij, die van Christus Jezus en in Hem zijt, die belijdt, dat ge door Zijne wondere genade een nieuw schepsel zijt geworden, dat het oude is voorbij gegaan en alle dingen nieuw zijn geworden, dat dit alles nog slechts waar is voorzoover ge "een klein beginsel dezer gehoorzaamheid hebt"; maar dat dan ook, juist omdat ge dat gehoorzaamheidsbeginsel in uw hart bezit en kent, ge uzelf van alle kanten geperst weet door het "lichaam dezes doods", zoodat ge in "dezen tabernakel zijnde zucht, bezwaard zijnde"? Kent ge dan niet het bange conflict tusschen het "willen" 'en "niet doen", het "haten" en "toch doen", tusschen "de wet uws gemoeds" en het "gevangen genomen worden door de wet der zonde", zoodat ge elken dag wel kunt uitroepen: "Ik ellendig mensch! Wie zal mij verlossen van het lichaam des doods?" En zoudt ge dan met dezen noodkreet der ziele ingaan in het huis der maaltijden, om hem te versmoren in "d' ijd'le vreugd in 's boozen tent?"

Zoudt gij Oudejaarsavond 1940 doorbrengen in het huis der maaltijden?

Maar merkt ge dan niet, dat ge "van nature", en dus voorzoover ge tot het "tooneel" dezer wereld behoort, nog altijd "midden in den dood ligt", ook in den tijdelijken dood, en dat er aan het einde van uw weg een klaaghuisje staat, waarop uw weg rechtstreeks aanloopt, onvermijdelijk? En verstaat ge dan niet,

dat geheel uw weg staat in het teeken, niet van het huis der maaltijden, maar in dat van het klaaghuys, en dat het daarom reeds beter is, gepaster, wijzer, veel meer in overeenstemming met de werkelijkheid, dat ge ingaat in het huis der rouwe?

Maar, zegt ge, dit is niet het laatste woord?

Ge kent wel den druk van het lichaam dezes doods, maar ge zijt toch ook een nieuw schepsel; ge treurt wel over het "niet doen hetgeen ge wilt", maar ge hebt toch ook een vermaak in de wet Gods; ge slaakt wel den noodkreet: "wie zal mij verlossen", maar ge kent ook het antwoord: "Ik dank God door Jezus Christus, onzen Heere!" Ge ligt wel midden in den dood, maar ge hebt toch ook het eeuwige leven. . . .

Gode zij dank, ja!

En daarom zijt ge zalig in hope, en verblijdt ge u door het geloof in den Heere!

Maar met die blijdschap gaat ge niet in het huis der maaltijden! Voor die blijdschap, die van boven is, vindt ge hier op het "tooneel" dezer wereld geen gepaste banquet-hall.

Die hemelvreugde doet u in 't klaaghuys zingen:

"Ik zal met vreugd in 't huis des Heeren gaan,
Om daar met lof Uw grooten Naam te danken.
Jeruzalem, gij hoort die blijde klanken.
Elk heff' met mij den lof des Heeren aan."

Gij leert dit zingen, gij, die genade hebt om het te kunnen leeren, niet het huis der maaltijden, maar juist in het klaaghuys.

Want zalig zijt gij, ja, *zijt* gij ook nu, die weent, want gij zult lachen!

Zalig zijn die treuren, die door 't geloof treuren, die daarom overwinnend treuren!

Zij zullen vertroost worden!

Ga dan in het klaaghuys in!

Want daar vindt ge de wijze.

Het hart der zotten is in het huis der maaltijden!

Och, ge behoeft bij "het huis der maaltijden" nog niet eens te denken aan dronkenschap en vraatzucht, aan muziek en zang en dans en brooddronkenschap in den ergsten zin van het woord. Zoo heeft men het woord van den prediker wel verklaard, omdat men er anders geen weg mee wist. Het huis der maaltijden is dan de plaats van goddeloosheid en bandeloze ontuchtigheid, van het den vrijen teugel geven aan de booze lusten des vleesches. Maar zoo is de tegenstelling niet. Ge denkt u slechts een gezelschap van "fatsoenlijke" menschen der wereld, een wereldsch feest. Men eet en drinkt; men lacht en schertst, men heeft vreugde en zingt, met weet niet waarom. . . .

Men bedreef vreugde, toen het "nieuwe jaar" zijn intrede deed.

Men bedrijft vreugde, nu het weer uitvaart.

Men zocht aan het begin des jaars het huis der

maaltijden, omdat men meende, dat het iets nieuws, iets beters zou brengen. En nu het einde is gekomen, zoekt men nogmaals het huis der maaltijden, om te vergeten, dat het een einde is. . . .

Want "de wereld" wil het einde niet! De zot is bang voor het einde. En daar in het huis der maaltijden is het einde niet! Daarom is in dat huis der zotten hart. Want "hoewel zijn weg niets is dan ijdelheid, en hij zichzelf door dwazen hoogmoed vleit", toch zegt hij in zijn hart: "mijn huis zal eeuwig staan". Hij wil dat zeggen! Ofschoon alles op het "tooneel" van het tegenwoordige hem luide het tegenwoordig verkondigt, toch blijft hij zichzelf overtuigen, dat zijn huis eeuwig staan zal. Op Oudejaarsavond, op Nieuwjaarsmorgen, altijd zoekt hij daarom het huis der maaltijden, want daar is het einde niet!

Maar het hart der wijzen is in het klaaghuys.

Want daar is het einde aller menschen.

Dat klaaghuys is immers het huis der rouwe, de kapel van den lijkebezorger. Daar bedrijft men rouw. Daar beweent men een dierbare, die zijn eigen klaaghuys, aan 't einde van zijn eigen weg, is binnengegaan.

Daarheen keert zich de wijze, die de vreeze des Heeren in het hart draagt, die geboren werd van boven, die wedergeboren werd tot een levende hope door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden; maar die ook nog op het "tooneel" van het tegenwoordige verkeert, die ook nog midden in den dood ligt, die ook nog worstelt met het lichaam dezes doods, die ook nog zucht bezwaard zijnde, die ook nog ontkleed moet worden om overkleed te kunnen worden, die ook nog door den dood moet gaan om in het leven te komen; die zich daarom wel verblijdt met een onuitsprekelijke heerlijke vreugde, maar die ook nog treurt vanwege zijne zonden en zijn dood. Hij, en hij alleen gaat in het klaaghuys in. Wat zou de zot er ook doen? Zeker, hij moet er soms wel in. En dan zit hij in wanhoop, en ontvlucht hij het huis der rouwe zoo spoedig mogelijk, om aanstonds weer zijn hart met ijdelheid te vullen in het huis der maaltijden. . . .

Doch de wijze gaat in het klaaghuys in.

Och, neen, niet om de treurenden aldaar te troosten. Hoe zou hij, zelf in 't klaaghuys, anderen ook troosten? Maar omdat daar het einde aller menschen is!

En hij legt het in zijn hart! Hij ziet daar het einde, in het licht van een eeuwig nieuw begin! Het einde van den dood, van de zonde, van "de wereld", van zijn treuren en gewezen, van de ijdelheid en van het aardsche; alles in het licht des eeuwigen levens, der volmaaktheid, der hemelsche blijdschap, der vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods!

Zalig zijt gij, die nu weent!

Uw gewezen wordt een eeuwig lachen!

In hemelsche vreugde!

H. H.

Editorials

Nazi Progress In The Netherlands?

Repeatedly we have heard the thought expressed that since the German Reich established its "protectorate" in old Holland, the Nazi party gained considerably in influence. It is even suggested occasionally that the National Socialist Party is now in the majority. And somewhere I read that even one of the professors of the Free University of Amsterdam had joined the Nazi Party.

The facts in the case, however, appear to be, that the original N. S. B. in the Netherlands (Nationaal Socialisten Bond), which at the outbreak of the war numbered approximately forty thousand members, is still a small minority party, that some of the adherents of pre-war times have even withdrawn after they saw the actual operation of the German Nazis, and that the party as it still exists is rather generally and bitterly hated and despised.

Yet, this does not explain fully the entire situation in the old country.

The Germans, when they saw that the Hollanders were not at all ready to hail the Nazis and join the party, permitted them "an apparently free but in fact controlled discussion of political issues in connection with the so-called new order". (The Knickerbocker, Dec. 1940). And the result was the organization of a "Netherlands Community", whose aim it was to unite all the various parties of the Netherlands, the Anti-revolutionary Party, the Christian Historical Party, the Socialist Democrat Party and the Free Democrat Bond, into one national party.

The attempts of this "Netherland Community", however, utterly failed.

It appears from what we have been able to gather, that this Netherland Community and its attempt at unification of the Dutch under one party, inspired distrust rather than confidence, and left the impression of being a camouflaged attempt to Nazify the Dutch after all, and to make them adopt the "new order" of German origin. No solution of any problems was really offered by the "Community". Never was mention made of freedom, the future of the house of Orange, restoration of independence after the war, etc. In fact, this was strictly forbidden from the outset by the occupying Germans. The result was complete failure.

But still another attempt at unification was made, and what is known as the "Netherlands Union" was organized. It is not impossible that the professor of the free University to which we referred above, joined

this party. And for this he was rather severely censured by the Reformed people of the Netherlands. For even this "Netherlands Union", which is really a continuation of the original "Netherlands Community" though under a different name and in a different form, does not meet with the favor of the other parties, and is especially opposed by the Anti-revolutionary Party under the leadership of Colijn. It is suspected of being very similar in principles and aims to the older N. S. B. And although some of the Dutch were deceived into thinking that the Netherlands Union was opposed to the Dutch National Socialist Party, most of them stand aloof in distrust.

All these various movements appear to be sponsored by and under the control of the occupying Germans.

Dr. Colijn advises his party to assume the attitude of watchful waiting, and takes the position that the present is not the proper time to discuss matters of a political or economic nature. He prefers to wait until after the war. In the same number of "The Knickerbocker" appears a news item quoted from the "Manchester Tribune", which we here repeat:

"There is strong evidence that Nazi influence is losing rather than gaining ground in Western and Northern Europe. Dr. Colijn, the former Prime Minister of Holland, has made a speech at Scheveningen which shows how completely he has thrown over his earlier ideas of collaboration with the semi-Fascist Netherlands community organization. We might wish that Marshal Petain would study his speech. For all that he says of Holland applies very well to France. He contends that State reforms cannot be discussed during the time of occupation and that a new government can only be established after the complete restoration of Netherlands independence."

Dr. Colijn is supposed to have said in his speech:

"The future of the Netherlands can only be decided after the war, and nobody knows how. We have shown the occupying Power that we cannot shed our characteristics in following the political way we wish to follow".

Of course, we all understand that it is rather difficult to form a clear picture of the real condition of the Netherlands at present from a political, social and economic viewpoint, and of the attitude of the people in general to the "new order". All the news is censored by the Germans, and colored, perhaps, in as far as it passes through English channels.

The general impression, however, which we receive from whatever news items do leak through, and from what we may and, undoubtedly, must read between the lines, is that the Dutch are by no means reconciled to the German "Protectorate", but are looking forward to the restoration of their own independent government and the return of the House of Orange. Nor do they

appear to be enthusiastic about the new economic order, which the Germans seek to impose upon all Europe.

But what we wrote above about the formation of the "Netherlands Union" may probably explain the source of the rumors afloat here that the original National Socialist Party of the Netherlands is a strong majority party. This rumor is, evidently, without basis in fact.

H. H.

Verschillende Houdingen

Uit verschillende brieven en nieuwsberichten, die ons uit Nederland bereiken, is het wel duidelijk, dat de tegenwoordige druk der veranderde omstandigheden aldaar niet op allen, ook niet op alle gereformeerden, denzelfden invloed uitoefent.

Verschillende geesten komen tot openbaring.

En verschillende houdingen worden aangenomen tegenover "de nieuwe orde".

Zoo komt er b.v. een zekere geestes-houding tot openbaring in een brief uit Nederland, die in "De Heidenwereld" gepubliceerd werd, een brief, die een minder aangename indruk op ons maakte. De redakteur meldt den naam van den schrijver niet, maar deelt mede, dat hij is "een broeder, die vroeger in ons land woonde. We zijn bekend met zijn vader, een vooraanstaand predikant". Het is een "jonge broeder, die hartelijk meeleeft met ons Gereformeerd volk aan beide zijden des oceaans". Natuurlijk is het niet te bepalen, hoeveel in zulk een brief geschreven is om des censors wil. Maar toch komt in sommige gedeelten een zekere houding tot openbaring, die mij minder beviel. Ik wil enkele gedeelten hier overnemen:

"Wilt u ook eens probeeren om ons een brief te zenden? Wij verlangen zoo erg naar bericht van u. Als u maar geen politiek schrijft komt de brief wel over. En daar hebben wij toch ook niets aan. Heete hoofden, koude harten. Dat zie je hier ook, bijv. van die menschen, die in en voor den oorlog met de politiek opstonden en naar bed gingen. Misschien is het voor onze kerken in Nederland ook wel goed. Het wordt nu weer: 'Predikt het Evangelie aan alle creaturen, die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden'. Niet . . . 'die een felle partijman was'. En wij worden dan ook als kerk en als bladen . . . geen stroobreed in den weg gelegd".

Nu kan het wel zijn, dat er in Nederland soms zooveel "politiek" op den kansel was, dat er van de prediking des Evangelies bitter weinig kwam. Ik heb daar zelf ook wel iets van opgemerkt, toen ik ruim

tien jaren geleden het oude vaderland eens bezocht heb. Maar overigens wil mij die tegenstelling tusschen het voorheen en thans, zoodat nu Nederland onder de "bescherming" der Nazis is het Evangelie nog eens recht verkondigd wordt, niet al te goed aan. En dat kerken en bladen door de Nazis geen stroobreed in den weg wordt gelegd, wordt door de feiten duidelijk genoeg weersproken. Het is waar, dat de schrijver van den brief destijds dit misschien nog niet zoo goed kon zien. De brief werd blijkbaar in of vóór Augustus reeds geschreven. Doch in de eerste plaats kon hij in elk geval toen reeds weten, dat het Nazisme en het vrije woord niet in hetzelfde land kunnen verkeerden. En in de tweede plaats wist hij, blijkens zijn eigen schrijven, ook, dat *De Standaard* tijdelijk was geschorst. En sedert is *De Reformatie* gestopt, en zit Dr. Schilder in de gevangenis. Dit alles strijdt zeker tegen de bewering, dat kerken en bladen geen "stroobreed" in den weg gelegd wordt.

De schrijver heeft het verder over de economische toestand, is bang, dat ze een zwaar winter tegemoet gaan, maar zegt, dat over heel de wereld wel zoo zijn zal. En dan gaat hij voort:

"Wij zijn zoo in elkaar gegroeid, dat als één lid lijdt de heele wereld economisch mee moet lijden. Dat hebben wij gevoeld in de jaren, die achter ons liggen. Duitschland, waar Nederland het grootendeels moest hebben, was door het verdrag van Versailles op een geweldige manier geknecht. Wij geven hier nu grootendeels de schuld van dezen oorlog aan dit ellendige verdrag".

Ik ben het met bovenstaande op zichzelf wel eens. En zooals onze lezers kunnen weten, ben ik het hiermee altijd eens geweest. Het verdrag van Versailles was geen vredesverdrag, maar het begin van een nieuwen oorlog. Al de schuld van den vorigen wereldoorlog werd eenvoudig op Duitschland geworpen, en het was de toelag, om Duitschland voor goed te knechten. Dat is van Versailles af altijd mijn beschouwing geweest, en ik zie de dingen nog zoo. En toch kan ik het thans niet al te goed hebben, dat een gereformeerd Nederlander zoo schrijft. Het kan in elk geval niet aan Versailles geweten worden, dat de Duitschers Nederland hebben vertrappt, en te Rotterdam huis gehouden hebben, zooals ze deden, noch ook, dat er zoo vele "fifth columnists" verrader speelden in het oude Vaderland.

Ook het volgende klinkt wat vreemd:

"Colijn heeft daarover een mooie brochure geschreven. Geloof ook niet, dat op een goeie dag de Koningin met de ministers weer in Hoek van Holland aan land stappen, en alles dan in Den Haag weer gewoon door zou gaan. Ook laat hij in zijn brochure zien dat het democratische stelsel van het land eigenlijk nergens toe deugde. Alles mocht maar. Flink aanpakken, zooals toen met het bombardement op het

oorlogschip in Indië, wordt veroordeeld door onze oude regering. Het juk van Roomsche Rood werd al erger”.

Dat de toestanden na den oorlog, onverschillig wat de uitkomst er van zijn mag, niet een terugkeer naar het oude zullen zijn, geloof ik ook. Deze oorlog is veel meer dan een worsteling tusschen verschillende natiën. We zullen wel een andere wereld te zien krijgen uit economisch oogpunt. Maar dat de vroegere regeeringsvorm van Nederland eigenlijk “nergens toe deugde” is wel wat kras. En alweer doet mij dit schrijven onaangenaam aan, als ik het beschouw uit het oogpunt van de tegenstelling, die men in Nederland toch zeker wel voor de aandacht zal hebben: de vroegere vorm of het Nazisme.

Voor al bevalt me het volgende niet:

“Voor al nu geniet ons volk van het gaan naar Gods huis. Voor al ook, omdat de kranten ons vóór den oorlog hierover allerlei spoken hadden doen zien, die in Duitschland zouden moeten bestaan. Wel moeten misschien sommige predikanten zich inbinden, die van den kansel soms een politieke leerstoel willen maken. Ik zou zoo zeggen, het is nu als in Amerika, alleen het Evangelie brengen. Ook hopen wij van harte, dat menschen als Prof. Hepp en Schilder nu ophouden met elkander te bestoken en af te kammen. Ds. zit ook in die commissie van leergeschillen, en hij vertelde mij dat beide heeren daarnaar wel ooren hebben”.

Dat Gods volk in druk van Gods huis geniet, kan ik verstaan. Maar dat er met de komst en door de overheersching der Nazis heel wat verbetering in den toestand gekomen is, wil mij niet aan. Daar geloof ik letterlijk niets van. Men kan natuurlijk wel in verkeerden zin van den kansel een “politieke leerstoel” maken. Ik geloof ook gaarne, dat dit in Nederland soms het geval was. Maar men kan ook in verkeerden zin spreken van eene “prediking des Evangelies”, wanneer dit in den engsten zin wordt opgevat, en men het licht van Gods Woord niet laat schijnen over alle dingen en levensverhoudingen. Ik ben overtuigd, dat dit laatste onder het Nazisme niet zal worden toegelaten.

En dat men door de tegenwoordige toestanden zich zou laten verleiden, om de leergeschillen nu maar in den doofpot de duwen, zou ik erg jammer vinden. “Bestoken en afkammen”, nu ja, dat kan achterwege blijven. Maar de schrijver van den brief heeft een geheel verkeerden kijk op de dingen, als hij meent de leergeschillen en den strijd er over aldus te kunnen karakteriseeren. En in geen geval hebben de tegenwoordige omstandigheden iets met die leergeschillen te doen. Als het over niets beteekenende dingen liep, dan had men vóór den oorlog zich ook beter stil kunnen houden. Gaat het echter over de waarheid, dan kan geen oorlog er iets meet te maken hebben. De dwaling wordt door geen oorlog en onder geen druk vriend

van de waarheid, noch omgekeerd de waarheid van de dwaling.

Veel beter ben ik het eens met Dr. K. Sietsma, de kroniekschrijver in het *Theologisch Tijdschrift*, het October nummer waarvan ik deze week weer ontvang. Ook van hem haal ik enkele stukken aan:

“Sommigen zeggen zelfs, dat de ‘nieuwe tijd’ veel beter is dan de oude in dit opzicht. Zij doelen daarmee de één op de inkrimping van de polemiek, de ander op het verdrongen worden van de ‘zwarte kost’.

“Ik zeg niets van het verschijnsel, mits het voor een tijd is, zij het niet een komkommertijd, dan toch een intermezzo. En mits blijvend alleen verloren ga een bepaald soort hanengevecht, dat men wel polemiek placht te noemen.

“Het is dringend noodzakelijk, dat wilde ik maar zeggen, dat de bezinning doorloopt op allerlei vragen, die ons bezig houden of bezig moeten houden, ook die welke geenerlei verband houden met de bijzondere omstandigheden, waarin wij ons momenteel bevinden. Het onderzoek der Schriften, van de waarheid der belijdenis, historisch en dogmatisch, ja onder alle aspect, mag niet stil staan, ‘opdat onze reserve niet worde opgeteerd’.”

Zoo denk ik er precies over. Anders maakt de Satan van den oorlog en den druk der tijden listiglijk gebruik, om de waarheid op den achtergrond te schuiven en een geest van onverschilligheid te kweken.

Dr. Sietsma schrijft verder:

“Nog even kom ik terug op het doorstudeeren en noem in verband daarmee het besluit van de Generale Synode om de ‘leergeschillen’ wel af te doen. Misschien zijn de zittingen daarover reeds aan den gang of achter den rug, wanneer deze Kroniek verschijnt.

“In beoordeeling van dit besluit treed ik niet. Alleen, men wane niet, dat de Synode, hoe ook hare uitspraken mogen luiden, de discussie en het onderzoek zal afsnijden of onnoodig maken. Hopelijk wel de discussie over dingen, waarover men het eigenlijk volkomen eens is of eens moest zijn—die zijn er ook.

“Maar zeker niet het gesprek over al de onderwerpen, die aan de orde zijn, ook niet die, welke met de punten van het synodale agendum samen hangen. Daar is nog voor vele jaren werk en het zal de theologie en de Kerken ten goede komen, wanneer hieraan voortgeleid wordt. En ook den werkers zelf”.

Ik was eenigszins verwonderd toen ik las, dat de Generale Synode van de Gereformeerde Kerken in Nederland niettegenstaande de omstandigheden toch gehouden zou worden, en reeds gehouden is volgens bovenstaande aanhaling uit Dr. Sietsma's Kroniek. De lezers herinneren zich, dat er in het voorjaar, vlak voor de uitbreking van den oorlog, vergaderingen van

de “voortgezette Synode” zijn gehouden, waar enkele zaken zouden worden afgedaan, zooals de “zaak Drachten” en de “zaak Ds. Goossens”. De leergeschillen zouden op die vergaderingen niet worden behandeld. De deputaten *ad hoc* waren hiervoor nog niet klaar. In het najaar zou men weer vergaderen. Maar de oorlog brak uit. En wij hadden niet verwacht, dat de Synode weer zou samenkomen. Maar we vernemen wel, dat we het mis hadden. De Synode heeft toch weer vergaderd.

Het komt mij eenigszins vreemd voor, dat men besloten heeft om op deze vergaderingen der Synode de “leergeschillen” niet alleen te behandelen, maar ook “af te doen”. Wij krijgen uit Dr. Sietsma's schrijven den indruk, dat men eigenlijk bedoelde om de zaak maar een beetje te besussen, er niet al te diep op in gaan, “vrede” te maken in de kerken. En als men dat bedoelt met het besluit om de leergeschillen “af te doen”, dan zou ik dit zeer jammer vinden. Maar ik vind dit des te meer vreemd, omdat Dr. Schilder immers in de gevangenis zit, en dus zeker de zaken niet mede zal kunnen behandelen, waarin hij zoo nauw betrokken was. Het wil mij voorkomen, dat men beter deed met te wachten, tot de toestanden veranderen. Onder den druk van abnormale omstandigheden neemt men licht besluiten, waarvan men later berouw heeft en ook wrange vruchten zal plukken. En ook wil het mij voorkomen, dat Dr. Schilder recht heeft van meespreken, en dat die “leergeschillen” niet zooveel haast hebben, dat ze niet nog enkele weken of maanden op oplossing kunnen wachten.

Van Dr. Schilder “en anderen” schrijft Dr. Sietsma ten slotte nog:

“Intusschen blijft het een smartelijke beproeving, niet het minst ook, wanneer er van onze broeders in hun arbeid belemmerd worden doordat hun de vrijheid wordt ontnomen.

“Zonder de anderen daarom in het minst achter te stellen gedenk ik in deze Kroniek bijzonder Prof. Schilder, wien wij zoo noode missen op den kathedraal en in zijn pers- en spreekarbeid, en met wien wij van harte meeleven in zijn moeilijke omstandigheden.

“Het is hier niet de plaats om breed op deze zaak in te gaan—wij hopen trouwens, dat Schilder dit memorandum zal lezen in volle vrijheid—maar hier kan niet worden nagelaten de opmerking te maken, dat ook een tijdelijke belemmering in zijn vrijheid ons om zijnentwil en om zijns werk wil in hooge mate leed doet.

“En de wensch van alle tijdschriften is zonder twijfel, dat spoedig de volledige vrijheid van arbeid en een volledig herstel van eer zijn deel mag zijn”.

Bij dezen wensch voegen wij de onze, die ik weet de wensch van al ons volk te zijn.

H. H.

Het Gezag Der Kerk

In de Iersche Artikelen vinden we allereerst eenige uitspraken over de macht en de roeping der Overheid, meer bepaaldelijk van den koning. De koning heeft onder God souvereine macht in heel zijn koninkrijk en alle bezittingen des koninkrijks over alle klassen van menschen, kerkelijke of maatschappelijke positie bekleedend, het maakt niet uit wie; en geen vreemde macht heeft autoriteit over hen. Er wordt beleden, dat de opperste regeering “of all estates in the said realms and dominions”, kerkelijk, zoowel als tijdelijk, bij Zijne koninklijke hoogheid behoort. Maar hiermee wordt de bediening des Woords en der Sacramenten en de macht der sleutelen niet aan hem opgedragen. Daarna volgt er een uitspraak aangaande de macht van den Paus in betrekking tot de wereldlijke overheid, en nog een paar andere uitspraken aangaande de macht der overheid om de doodstraf toe te passen op “Christian men. . . for heinous and grievous offenses”; en aangaande het geoorloofde voor Christenen om de wapenen op te nemen en oorlog te voeren op bevel der overheid. Art. 57-62.

Heel duidelijk en scherp belijnd is deze belijdenis niet op dit stuk. Dat er zulke uitspraken in de Iersche Artikelen gevonden worden, is in elk geval een bewijs, dat de Kerk zichzelf de macht toekende om het gezag der overheid te omschrijven en te beperken. Verder wordt de macht om Woord en Sacramenten te bedienen, en om de kerkelijke tucht uit te oefenen aan de Kerk alleen toegekend, of liever aan de overheid ontzegd, al is het ook waar, dat de koning de opperste macht heeft in zijn rijk en dat hij “should contain all estates and degree committed to his charge by God, whether they be ecclesiastical or civil”, en dat hij ook geroepen is om alle boosdoeners en hardnekkigen te betoemen met de macht van het zwaard. Of met deze laatste ook kerkelijke boosdoeners en ketters worden bedoeld, wordt niet met zoovele woorden gezegd, maar schijnt toch wel de bedoeling te zijn.

In artt. 68-74 wordt verder de macht omschreven van de plaatselijke kerken. Deze kerken zijn meer of minder zuiver, naarmate het Woord Gods meer of minder zuiver wordt gepredikt, de Sacramenten worden bediend en de sleutelmacht wordt gehandhaafd. Ook al wordt het Woord gepredikt en worden de sacramenten bediend door booze leeraars, zoo blijft nochtans deze bediening haar macht behouden en hare vrucht voor de geloovigen dragen, daar immers die macht niet berust bij den persoon van den bedienaar des Woord, maar in Christus. Bovendien vallen zulke leeraars zelf onder de tucht der Kerk en behooren ze door een rechtvaardig oordeel te worden ontzet uit hun ambt. Zij, die door publieke excommunicatie van de gemeenschap der Kerk zijn afgesneden, moeten ge-

houden worden door allen voor heidenen en tollenen, tot zij bekeering openbaren en wederom in de gemeente zijn opgenomen door het oordeel van hen, die daartoe de macht hebben. God heeft aan de bedienaren des Woords macht gegeven, niet eenvoudig om de zonden te vergeven, eene macht, die alleen bij God berust, maar wel om in Zijn naam hun, die zich waarachtig bekeeren en oprechtelijk het heilig evangelie gelooven, absolutie en vergeving der zonden aan te kondigen. De geloovigen zijn niet aan eene persoonlijke biecht gebonden, ofschoon het den boetvaardige tot hulp en troost kan strekken, dat hij zich met zijn bezwaarde consciëntie tot een godzaligen leeraar wendt om "advice and comfort at his hands" te verkrijgen. Leeren regeermacht in den geestelijk-ethischen zin des woords heeft dus de kerk van Christus op aarde.

En eindelijk wordt in artt. 75-80 verder gesproken van de "authority of the Church, General Councils, and bishop of Rome". De Kerk is "witness and keeper of Holy Writ". Maar het is haar niet geoorloofd iets te verordenen, dat tegen Gods Woord strijd, noch ook mag zij een zekere plaats der Schrift zoo uitleggen, dat zij in strijd komt met eene andere plaats: "neither may it so expound one place of Scripture that it be repugnant to another". Breedere vergaderingen ("general councils") mogen niet gehouden worden tenzij op bevel en met den wil der overheid ("without the commandment and will of princes"). Deze breedere vergaderingen, daar zij vergaderingen zijn van menschen, die niet altijd door den Geest en het Woord Gods geregeerd worden, kunnen dwalen en hebben ook soms gedwaald. Daarom zal niets, dat door haar verordeneerd is als noodig zijnde tot de zaligheid, voor bondig of gezaghebbend worden gehouden, tenzij zulke verordeningen bewezen kunnen worden uit het Woord Gods genomen te zijn. En elke afzonderlijke Kerk heeft de macht om kerkelijke instellingen te maken, of verkeerde instellingen te veranderen of uit den weg te ruimen.

We zien hieruit, eensdeels, dat men sterk den nadruk wilde gelegd hebben op het alleen gezaghebbend karakter van de Schrift. Zij alleen is regel voor geloof en leven. Maar andersdeels zien we hier ook nog macht aan de overheid toegekend, die ze niet bezitten mag, zoodat de kerken niet in breedere vergaderingen kunnen samenkomen zonder het bevel der prinsen.

Ook de Westminsterse Confessie kent heel wat macht over de kerk toe aan den Staat. Nadat in hoofdstuk 23 de eerste twee paragrafen van de instelling en roeping der overheid in het algemeen en van het geoorloofde voor een Christen om het ambt der burgerlijke overheid te aanvaarden en uit te oefenen en oorlog te voeren, wordt in de derde paragraaf het volgende beleden:

"De burgerlijke overheid mag de bediening van Woord en Sacramenten en de macht der sleutelen van

het koninkrijk der hemelen zich niet aanmatigen; maar toch heeft zij gezag, en heeft zij de roeping om toe te zien, dat eenheid en vrede bewaard blijven in de Kerk, dat de waarheid Gods zuiver en ongeschonden blijve, dat alle lasteringen en ketterijen onderdrukt worden, dat alle corrupties en verkeerde gebruiken in eeredienst en tucht voorkomen of weggenomen worden, en dat alle ordinantiën Gods behoorlijk bepaald, bediend en gehouden worden. Voor de betere uitvoering waarvan zij ook de macht heeft om synoden samen te roepen, op hare vergaderingen tegenwoordig te zijn, en toe te zien, dat al, wat daar verhandeld wordt, naar den zin des Heeren is".

De Amerikaansche tekst heeft dit artikel veranderd. Hij gaat uit van het beginsel van de scheiding van Kerk en Staat, en verklaart, dat de overheid niet alleen geen macht heeft om Woord en Sacramenten te bedienen en om de sleutelen van het koninkrijk der hemelen toe te passen, maar ook niet om in het minst in geloofszaken in te grijpen ("or, in the least, interfere in matters of faith"). Het is echter wel de roeping der overheid om de Kerk te beschermen, zonder ook maar eenige voorkeur te geven aan de eene kerk boven de andere. Alle kerkelijke ambtsdragers moeten de volle en onbelemmerde vrijheid hebben, om hunne ambten te bedienen, zonder bedreiging van geweld en zonder gevaar. En geen wereldlijke overheid mag de vrije uitoefening van de kerkelijke macht en kerkelijke regeering, naar ieders geloof en belijdenis, verhinderen of belemmeren. De overheid heeft toe te zien, dat niemand om zijn religieuze overtuiging, of ook om zijn ongeloof verdrukking of schade lijdt, en dat alle godsdienstige of kerkelijke vergaderingen ongehinderd kunnen worden gehouden.

Volgens den Amerikaanschen tekst hebben niet alleen alle kerken en secten, maar ook geloof en ongeloof, gelijke rechten voor den Staat, en niemand mag door de overheid om zijne religieuze overtuigingen worden bemoeilijkt. Hier hebben we niet slechts het beginsel van scheiding van Kerk en Staat, maar dat van den neutralen Staat gehandhaafd. De Staat heeft hoegenaamd geen roeping, ook niet op haar eigen gebied, tot handhaving van de waarheid of van de eere van Gods naam.

Hoofdstuk 30 van de Westminsterse Confessie handelt over de sleutelmacht of de kerkelijke censure. De Heere Jezus, als Koning Zijner Kerk, heeft de regeering der Kerk gesteld in de handen der ambtsdragers wel te onderscheiden van de burgerlijke overheidspersonen. Deze ambtsdragers hebben de sleutelen van het koninkrijk der hemelen, waardoor zij de macht hebben om de zonden te vergeven of te houden, het koninkrijk der hemelen voor de onbekeerlijken te sluiten, door het Woord en door de tucht, en wederom te openen voor den zondaar, die zich bekeert, door de bediening des evangelies en absolutie van alle censure.

En in hoofdstuk 31 wordt nog nader gehandeld van de macht der meerdere vergaderingen. Hier wordt gezegd, dat, wanneer de burgerlijke overheidspersonen openlijke vijanden blijken te zijn van de Kerk, zulke breedere vergaderingen ook zonder hun bevel en wil belegd kunnen worden door behoorlijk door hunne kerken afgevaardigde bedienaren des Woords en andere personen. Absoluut is dus de macht der overheid over het samenroepen der meerdere vergaderingen niet. Voorts hebben zulke meerdere vergaderingen de macht om leergeschillen de beslechten, zoowel als gewetenszaken ("cases of conscience"); verordeningen te maken voor den eeredienst en voor de regeering der Kerk; en zaken van appél te beslissen. En hare besluiten, wanneer ze in overeenstemming zijn met Gods Woord, dienen voor bondig gehouden te worden. Maar synoden en concilies hebben zich striktelijk te bepalen tot het behandelen van kerkelijke zaken, en moeten zich niet mengen in zaken, die de burgerlijke regeering aangaan, tenzij dan, bij uitzondering, in den vorm van eene ootmoedige petitie.

Het is opvallend, dat in belijdenisschriften van lateren datum dan die der Westminsterse Confessie ge steeds minder te lezen krijgt over de "macht" der Kerk, en dat er ook steeds minder gezegd wordt van de verhouding dezer kerkelijke macht tot die van den Staat. Ge leest nog wel van de prediking des Evangelies en van de bediening der sacramenten, maar niet meer van het *gezag der kerk* in de prediking des Woords en in de bediening van doop en avondmaal. En van de macht der sleutelen vindt ge weinig of niets meer. En over de omschrijving en beperking van de macht der overheid vindt ge schier niets meer. In sommige belijdenisschriften wordt nog wel een artikelje gevonden, dat er op aandringt, dat we de overheid onderdanig moeten zijn en eerbied moeten bewijzen, maar van een belijnde omschrijving van de macht der overheid op haar eigen terrein is geen spoor meer te ontdekken. Een enkele uitzondering hierop maakt de belijdenis der Kwakers, "The Confession of the Society of Friends Commonly Called Quakers", opgesteld in 1675, dus ook nog niet zoo heel lang na de Westminsterse Confessie. In haar wordt nog het volgende artikel gevonden:

"Waar God Zichzelven de macht heeft voorbehouden en de heerschappij over het geweten, Die immers ook alleen het zuiver kan onderwijzen en regeeren, daarom heeft niemand, wie hij ook zij, uit oorzaak van eenig gezag of macht, die hij mag bekleeden in de wereldlijke regeering, om de gewetens van anderen te dwingen; waaruit volgt, dat alle doodstraf, verbanning, beboeting, gevangenneming, en dergelijke dingen, waardoor de menschen worden bezwaard om het volgen van de inspraak van hun geweten alleen, of om verschil in eeredienst of overtuiging, voortkomt uit den geest van Kaïn, den moordenaar, en in strijd

is met de waarheid; met dezen verstande echter, dat niemand, met een beroep op het geweten zijn naaste in zijn leven of goed benadeelen zal, of iets zal doen, dat verderfelij is voor of niet bestaan kan met de menschelijke gemeenschap; in welke gevallen de wet voor den overtreder is gesteld, en gerechtigheid moet worden geoefend over allen, zonder aanneming des persoons".

Maar overigens vindt men niets van beteekenis.

Dit verschijnsel is niet daaruit te verklaren, dat de problemen, waarmede onze vaders te worstelen hadden, nu eindelijk eens tot eene bevredigende oplossing waren gekomen; noch ook daaruit, dat die problemen hunne beteekenis hadden verloren; maar veeleer daaruit, dat de kerk hoe langer zoo meer verachterde en verslapte. Er was geen kerkelijk besef meer. Dat de Kerk als instituut eene instelling van Christus is, en dat de Koning Zijner Kerk haar eene opdracht gaf, en daarom ook met gezag bekleedde, werd hoe langer zoo minder beseft. Dat de prediker des Woords met gezag optreedt en niet maar komt met een lief praatje, met een liefelijk aanbod van genade; dat die prediking sleutelmacht is, en dat Christus Zelf door die prediking werkelijk de zonden vergeeft en houdt, Zijn koninkrijk opent en toeluit, werd niet meer gevoeld. En de kerkelijke tucht werd niet meer uitgeoefend. Uit dit oogpunt staat het er in onze Amerikaansch kerkelijke wereld metterdaad alledroevigst voor. Men weet niet meer, wat de macht der Kerk is. En de sleutelen van het koninkrijk der hemelen hangen reeds lang aan den wand te roesten. En daarom bekommert men zich ook weinig of in het geheel niet over de vraag naar de verhouding van Kerk en Staat. In de werkelijkheid hebben we in ons land natuurlijk de "neutrale" Staat, die volkomen vrijheid geeft aan geloof en bijgeloof en ongeloof, en alles onder zijn bescherming neemt.

Van een eigenlijke oplossing van het probleem kan er dus tot up den huidigen dag niet worden gesproken.

Wat de Roomsche Kerk betreft, zij mag zich bij verschillende omstandigheden kunnen aanpassen, in den grond der zaak blijft zij zichzelf altijd gelijk. "Niet alleen echter is de Roomsche kerk er steeds op uit om alle aardsche, politieke macht aan zich dienstbaar te maken; erger is nog, dat zij de kerkelijke macht zelve van haar geestelijk karakter berooft en in eene politieke heerschappij verandert. Ten eerste wordt dit hierin openbaar, dat de Roomsche kerk zichzelf, d.i. aan den paus de hoogste wetgevende macht toeschrijft. Vroeger was deze macht nog beperkt door Schrift en traditie, door bisschoppen en concilies; de regeering was eene door aristocratie getemperde monarchie. Maar sedert de afkondiging van het infallibili-

teitsdogma is deze verhouding omgekeerd. De paus is in formeelen zin absoluut monarch. Krachtens de beweerde assistentie des H. Geestes bepaalt hij onfeilbaar, wat geloofd en gedaan moet worden. Een hooger beroep is er niet; wat hij bindt of ontbindt, is gebonden in den hemel; wat hij zegt, heeft evenveel gezag, alsof het door Christus zelf gesproken ware. De dogmata en wetten, die hij afkondigt binden het geweten, en verplichten tot geloof en gehoorzaamheid op verbeurte van de eeuwige zaligheid. Van de overheid is er beroep op God, maar de souvereiniteit van den paus is de allerhoogste, God zelf spreekt door zijn mond. Ten tweede kent de Roomsche kerk zichzelf, d.i. aan den paus, hoogste rechtsprekende macht toe. De kerkelijke macht is tweërlei, potestas ordinis en potestas jurisdictionis; de potestas docendi, ook al wordt ze afzonderlijk genoemd, behoort eigenlijk tot de potestas jurisdictionis. (i.e. de leermacht behoort tot de wetgevende macht, H.H.). Daarin ligt opgesloten, dat de bediening van woord en sacrament bij Rome geen verkondiging van het Evangelie, maar een rechtshandel en eene uitspraak is. Alle gedoopten behooren niet in zedelijken, geestelijken zin, maar rechtens, in juridischen zin, met een onveranderlijk en onverliesbaar recht aan den paus toe; zij zijn zijne schapen, die hij desnoods met geweld in de schaapskooi terug mag brengen, al kan hij het misschien ook niet door de omstandigheden van tijd. . . . En al de Roomsche kerkleden komen onder de prediking en tot het sacrament der boete, om hun oordeel te hooren. De biechtstoel is een rechtbank, de priester een rechter; na de beschuldigingen gehoord te hebben, die de biechteling tegen zichzelf inbrengt, spreekt hij het vonnis uit; hij bindt en ontbindt, niet deprecatief en conditioneel, maar krachtens den ambtsgeest, die in hem woont, peremptoir en absoluut; zooals hij oordeelt, oordeelt God in den hemel. Ten derde maakt Rome, d.i. de paus, aanspraak op de hoogste uitvoerende en dwingende macht. De onderscheiding van kerkelijke en burgerlijke straf heeft voor Rome geen waarde. Als de kerk het nuttig oordeelt en er toe in staat is, past zij evengoed de laatste als de eerste toe. Het is zoo, de doodstraf voltrok zij niet, want *ecclesia non sitit sanguinem* (de kerk is niet bloeddorstig, H.H.) maar overigens liet zij geen middel onbeproefd om ongehoorzame kinderen te dwingen tot onderwerping. En Rome was vingingrijk. Geldstraf, boete, kerker, inquisitie, pijnbank, sluipmoord, ban, interdict, ontslag der onderdanen van gehoorzaamheid aan den vorst enz. hebben altemaal dienst gedaan. Dat was en is in beginsel nog de opvatting van de kerkelijke macht bij Rome". (Bavinck, Dogmatiek, IV, 454, 455).

En ofschoon Rome nergens officieel letterlijk meer leert, dat aan den Paus de zwaardmacht zoowel als de sleutelmacht toekomt, en dat de Staat aan de Kerk onderworpen is, toch moet zij van het beginsel van

scheiding van Kerk en staat niets hebben. Het papale stelsel wil heel de gedoopte Christenheid in al haar betrekkingen en levensverhoudingen "rechtelijk en wettelijk aan den paus onderwerpen; gezin, maatschappij, staat, kunst, wetenschap, enz. moeten kerkelijk zijn, want kerkelijk is met Christelijk, Roomsche, pauselijk identisch. Deze aanspraak van Rome is niet zedelijk en geestelijk bedoeld, zoodat ieder, die zich niet aan den paus onderwerpt, voor God schuldig staat; maar zij draagt bepaald dit karakter, dat elk, die gehoorzaamheid weigert aan den paus ook rechtens en wettelijk voor dezen vicarius Christi schuldig staat, door hem, indien hij het nuttig oordeelt en er de macht toe heeft, gestraft kan worden, en niet alleen met geestelijke en zedelijke middelen, maar ook met lichamelijke en burgerlijke straffen tot gehoorzaamheid gedwongen kan worden." (idem. IV, 480 hoorzaamheid gedwongen kan worden." (idem. IV, 480).

Dat hier niet teveel gezegd is, kan gemakkelijk worden bewezen, niet slechts uit werken van Roomsche schrijvers, zoowel als uit de praktijk der Roomsche kerk in het verleden, maar ook uit de officieele stukken. De "Syllabus Errorum" (Samenvatting van Dwalingen) werd opgesteld in 1864 door Paus Pius IX, en heeft dus volstrekt gezag, daar immers volgens de officieele verklaring van het Vatikaansch Concilie de paus onfeilbaar is. In dezen Syllabus worden een reeks stellingen opgesomd, die door den paus als dwalingen worden voorgesteld en veroordeeld, waaruit dus mag worden afgeleid, dat de Roomsche Kerk het tegenovergestelde leert van hetgeen in de stellingen geponeerd wordt. Enkele van deze "dwalingen" geven we hier vertaald weer:

"Aan ieder moet de vrijheid worden toegekend (*liberum cuique homini est*) om die religie te omhelzen en te belijden, die hij gelooft de ware te zijn, geleid door het licht zijner rede". De leer der Roomsche kerk is dus, dat een mensch deze vrijheid niet hebben mag; en dat wil zeggen, dat hij gedwongen moet worden tot gehoorzaamheid aan het Roomsche geloof.

"Het Protestantisme is slechts een andere vorm der ware Christelijke religie, waarin men evengoed Gode kan behagen als in de Roomsche kerk". Dit ten bewijze, dat Rome nog altijd vasthoudt aan de leer der alleenzaligmakende kerk, i.e. de Roomsche.

"De Kerk heeft geen recht om gebruik te maken van geweld, of van eenige direkte of indirekte tijdelijke, aardsche macht". Men houde voor de aandacht, dat dit door Rome wordt voorgesteld als eene dwaling. De veronderstelling is dus het tegenovergestelde. Rome heeft ook dwingende macht. De macht der Kerk is niet slechts geestelijk-zedelijk van aard. Hierin ligt natuurlijk ook opgesloten, dat de Kerk lichamelijke straffen kan en mag toepassen.

"De dienaren der Kerk en de Paus van Rome be-

hooren absoluut uitgesloten te worden (sunt omnino excludendi) van alle opdracht en heerschappij over tijdelijke aangelegenheden". De implicatie is natuurlijk, dat de Roomsche kerk, d.i. de paus, ook zeggenschap zich aanmatigt over tijdelijke zaken.

"Kerkelijke rechtbanken van geestelijken, voor tijdelijke zaken, hetzij burgerlijke of crimineele, moeten vooral afgeschaft worden (omnino de medio tollendum est) zelfs zonder toestemming en over het protest van den heiligen zetel". Zulke rechtbanken, die oordeelen over tijdelijke, burgerlijke en crimineele zaken, behooren dus bij de macht der kerk.

"Koningen en prinses zijn niet slechts ontslagen van de jurisdictie der Kerk, maar staan ook boven de Kerk in questies, die de rechtspraak betreffen".

"In den tegenwoordigen tijd is het niet langer wenschelijk, dat de Katholieke religie de eenigste religie van den Staat zal zijn met uitsluiting van alle andere vormen van eeredienst". De bedoeling is natuurlijk, dat dit juist wel wenschelijk is. De Roomsche kerk mag zich bij de toestanden aansluiten, en bij de onvermijdelijke omstandigheden neerleggen, maar ze is niet veranderd in beginsel. Kon ze haar beginsel slechts in praktijk brengen, ze zou nog altijd de Roomsche Kerk als de eenige, die bestaansrecht heeft in den Staat, gehandhaafd willen zien. Breng hiermee in verband, dat de Kerk, volgens Rome, ook macht heeft over tijdelijk aangelegenheden, en bovendien, ook geweld mag gebruiken en met dwingende macht mag optreden tegenover ongehoorzamen, en ge begrijpt, dat indien Rome slechts de macht had, zij de Protestanten nog op dezelfde wijze zou vervolgen als in de zestiende eeuw. In onmiddelijk verband hiermee staat de volgende stelling:

"Het is in sommige landen, Katholiek genaamd, wijselijk door de wet vastgesteld, dat personen, die daarin komen wonen, vrijheid van publieke eeredienst mogen genieten". Van vrijheid van godsdienst moet Rome nog evenmin iets hebben als in de eeuw der Reformatie.

En om eindelijk duidelijk te bewijzen, dat Rome geen scheiding van Kerk en Staat wil, noemen we nog de volgende stelling, door paus Pius IX als eene dwaling gebrandmerkt:

"De Kerk dient gescheiden te zijn van den Staat, en de Staat van de Kerk".

Waarlijk, Rome blijft door alles heen zichzelf gelijk!

H. H.

CLASSIS EAST

will meet in regular session at Fuller Avenue Church on Wednesday, January 8, 1941, at 9 O'Clock in the morning, D. V.

D. JONKER, S.C.

Ingezonden

Geachte Ds. Hoeksema:—

Ik wou ook wel eens vragen: "What is Wrong", dat men de Standard Bearer niet leest, en dat ons blad niet eens onafhankelijk kan bestaan? Ik voor mij zou gaarne de S. B. elke week willen ontvangen. Moest de S. B., die al zestien jaren heeft getuigd, niet alle weken verschijnen? Dan kon men zien, dat de zaak voortgang had, en nu kan hij schijnbaar haast niet in 't leven blijven. Mr. Vander Wal schrijft, dat hij het jammer vindt, dat hij niet meer gelezen wordt in onze Prot. Geref. Kerken, en dat hij het dubbel jammer vindt, dat hij niet gelezen wordt in de Chr. Geref. Kerken. Goed mee eens. De waarheid wordt altijd tegen gestaan.

Maar met hetgeen hij verder schrijft ben ik het niet eens. Want nu moet de S. B. ineens smelten met "Our Church News". Zeker, het jonge volk wil nog wel wat Kerknieuws lezen; dat zou nog wel gaan. Maar wat helpt hun dat? Het is treurig, dat men altijd achter die waarheid zit. Laat die S. B. getuigen. Zoo denk ik er over.

Dan wil broeder Vander Wal beweren, dat er geen tijd is voor onderzoek. Maar er is geen behoefte, dat is de kwaal. Er is wel tijd voor de ijdelheden der wereld. Dan meent broeder Vander Wal, dat de S. B., zooals hij nu is, zijn tijd heeft uitgediend. Ook dat vind ik jammer. Is het dan niet treurig, zooals Ds. Zwier zich heeft geopenbaard tegen onze kerken, en is het niet prachtig, zooals Ds. Hoeksema dat uitgelegd heeft? Dat is bij mij duidelijke taal. Maar de behoefte aan ons blad wordt steeds grooter, en de zonde (dat men deze waarheid wil verwerpen) wordt hoe langer hoe meer openbaar.

Dan zou ik br. Vander Wal wel eens willen vragen, of die S. B. zulk een gesloten boek is? Een klein kind kan het haast wel verstaan. Wij moeten theologische uitleg hebben. Artikelen van algemeen aard kan men in "De Wachter" wel lezen. In wat kerknieuws zit immers geen voedsel. Wij zijn altijd met water en melk gevoed. Laat ons vaste spijze begeeren, waarin werkelijk voedsel zit; en laat onze kinderen dat ook leeren. En ze zullen het moeten leeren, zullen ze ooit Gods Woord verstaan. Het is niet genoeg als men al Protestantsch Gereformeerd is. Het moet studie worden, ook bij ons jonge volk, opdat zij gefundeerd mogen worden in de waarheid. Maar wij zullen wakende en biddende moeten zijn, want ook leer en leven kunnen niet gescheiden worden. Doch wij moeten vaste spijze kunnen verdragen, opdat wij mogen opwassen in de genade en kennis des Heeren, en opdat we mogen leven voor dat Woord en strijden mogen voor de eere Gods. Wil men dat niet, dan is het geen wonder, dat de S. B.

geen kracht meer behoudt en dat de eerste liefde weer verkoudt.

Laat die S. B. strijden met alle macht, die God ons geeft, en moge de Heere ons blad zegenen, opdat het meer en meer licht verspreide en dat het gezaaide zaad ook wortelen mag schieten en vruchten mag voortbrengen van geloof en bekeering waardig. En laat ons onder zulke eene waarheid toch niet verslappen.

Broeder Vander Wal schrijft, dat de zaak spoedig opgelost zou zijn, als er maar een agent werd aangesteld. Ja, zoo gaat het nu met alles. Onder pressie wil men nog wel geven. Dat is bij mij geen geven. In alle gemeenten gaat dat zoowat langs dezelfde lijn. Een agent moet rondkomen voor de S. B. De budget moet ingesteld worden, anders komt het geld niet bijeen. Zodoende is er altijd tekort, maar nooit over. Ik denk wel eens: zijn er wel blijmoedige gevers? Zoekt eerst het koninkrijk Gods, en alle andere dingen zullen u toegeworpen worden. Het is Ds. Hoeksema niet te doen om geld, maar om de zaak. Zoo moest het zijn. Dan behoeven we geen agent en ook geen budget. Ik denk wel eens: wat zijn we nog ver van het Koninkrijk Gods!

Geve de Heere ons genade om te strijden den goeden strijd des geloofs, en om te volharden tot het einde toe. En dat we worstelen op naar Sions top.

Met dank voor de plaatsing,

Mrs. J. B.

South Holland, Ill.

Nu de kwestie van onze S. B. een gedachtenwisseling wordt tusschen de lezers, trek ik me eerst maar terug. Misschien wil broeder Vander Wal op het schrijven van Mrs. B. nog wel weer antwoorden. Ik wil alleen dit nog zeggen, dat onze lezers niet den indruk moeten krijgen, dat br. Vander Wal iemand is, die geen vaste spijze zou kunnen verdragen. Daar kan ik hem te goed voor.

Misschien zijn er nu nog wel anderen, die hun gedachten in de S. B. willen openbaren. Als er één schaapje over de brug is, volgen er gewoonlijk wel andere.

Ik ontving eenige brieven, een paar van onze leeraars, en ook een paar uit Christelijke Gereformeerde kringen, die echter niet voor de S. B. waren bestemd. Mag ik hun bij dezen mijn dank betuigen voor hun belangstelling? Ik heb het gewoonlijk veel te druk om private correspondentie te voeren. Indien men dus geen persoonlijk schrijven van mij ontvangt, wil dit volstrekt niet zeggen, dat ik geen notitie neem van hun opmerkingen, of hunne belangstelling niet waardeer. Dit doe ik wel. Daarom bij dezen mijn harte-lijken dank.

Dank ook aan den schrijfster van bovenstand ingezonden stuk.

Mocht men tot een gedachtenwisseling komen in ons blad, dan houde men het volgende voor de aandacht:

1. We zullen ons aan den regel houden, dat in het debat ieder tweemaal het woord mag hebben. De aangevallene krijgt het laatste woord.

2. Men houde zich strikt aan het onderwerp. Het is heel gemakkelijk in een gedachtenwisseling op zijpaden af te dolen. Zoo zou men, b.v. in verband met boven geplaatst stuk verleid kunnen worden, om over de "butget" te gaan schrijven. Dan komen we van 't pad af. Men blijve bij het onderwerp.

3. Ik behoef niet te zeggen, dat alle persoonlijkheden beslist moeten worden vermeden.

4. Men schrijve zoo duidelijk mogelijk, en late genoeg ruimte om verbeteringen aan te brengen, waar die noodig zijn. Anders moet ik de stukken overschrijven, en dat doe ik liever niet.

H. H.

Eenige Indrukken

Het was nu juist niet zoo'n schoone avond van den 28ste der maand Nov. Het weer was koud en ongezelig. Toch kwamen we samen van heinde en ver om te luisteren naar een weldoordachte en goed bestudeerde rede van Ds. H. Hoeksema.

Ge moet weten, the "Young People's Federation" had veel voorbereidend werk verricht om deze avond wel te doen slagen. De opkomst was meer dan goed. Als ouderen prijzen we in de jongeren dan ook hun voortvarendheid en jeugdig enthousiasme voor de hogere belangen van Gods Koninkrijk; voorwaar een lichtpunt in ons Prot. Geref. kerkelijk leven.

Nadat we eenig psalmen hadden gezongen onder de leiding van Mr. A. Haan, las de President van den Bond Openbaring 13, en ging voor in gebed. Hij achtte het niet noodig om de spreker voor te stellen, want deze was, zoo hij meende, wel bekend bij jong en oud. Zijn onderwerp was: "The Anti-Christian Implications of Nazism".

Aleer de spreker begon met zijn onderwerp, kwam hij hun, die niet anders als uit nieuwsgierigheid waren komen luisteren, vertellen: dat deze niet zou worden bevredigd. Het was geen oorlogsrede, en in een politieke rede schepte hij geen behagen, doch de inhoud was geestelijke werkelijkheid; en het practische doel der rede zou zijn; doet aan de volle wapenrusting Gods.

Welaan dan, laat me hier en daar een greep doen en eenige indrukken weergeven, uit het nuchtere be- toog en met de stukken bewezen rede des redenaars; over Nazism met Adolph Hitler aan 't hoofd.

Openbaring 13 gewaagt van het beest uit den af-

grond, met zijn zeven hoofden en tien hoornen, en een mond die godslasterlijke dingen spreekt, en wien macht werd gegeven over alle geslacht en taal en volk; maar die ook beslag legt op kleinen en grooten, armen en rijken, vrijen en dienstbaren; zoodat niemand mag koopen of verkoopen dan die het merkteken of de naam heeft van het beest.

Ook het Nazi-beest spreekt godslasterlijke dingen en Hitler wordt als de Redder der wereld vereerd; 't gaat echter niet terwille van het kruis van Golgotha, maar door het bloedig zwaard. Het vertrapt met wreede voeten kleine en groote koninkrijken. We zien dit met eigen oogen.

Hitler's streven is naar wereldmacht en wereld-eenheid, en hij denkt een Staat te scheppen, waaraan een ieder onderdanig moet zijn en alwaar alles aan moet worden opgeofferd. Deze Staat heeft zeggenschap over alles, want de dictator zegt wat ge moet en wat ge niet moogt spreken; ook wat ge op uw scholen moet leeren en niet moogt onderwijzen; wat vrouw of man ge moet trouwen; hoe uw Ds. moet preeken, ja, hij heerscht over uw gansche leven; en daarom met Souvereiniteit in eigen kring is afgedaan. De Staat is uw god en ge moet nederig voor hem buigen.

Het Nazisme wil dat het volk een leider zal kiezen, en als hij is gekozen gaat hij zijn weg en handelt naar eigen goeddunken, en zegt ik ben de Staat. Dan hebt ge de 'foto' van Adolph Hitler, want zijn wil is wet, en hij is aansprakelijk voor een ieder en alle dingen.

Hitler haat alle organisatie, en ook Bolsjevisme en Socialisme hebben geen plaats in dit systeem. In dezen verschilt het Nazi-rijk dan ook van het Anti-Christelijke rijk ons vermeld in het boek van Openbaring.

Adolph Hitler gaat uit van het standpunt dat het Deutsche bloed is het zuiverste, en het Germaansche geslacht is het beste geslacht, waaruit dan ook het edelste volk wordt geboren. Het is natuurlijk dan ook de plicht van den Staat om de natiën der wereld te reinigen. Er mag vooral geen huwelijk worden voltrokken tuschen een Duitscher en een Jood, want deze wordtt gehaat met een doodelijke haat, vandaar ook de vervolging der Joden in het verleden.

Als dit standpunt wordt ingenomen is het natuurlijk afgeloopen ook met de Christelijke School, en alle inrichtingen die gebaseerd zijn op Gods onfeilbaar Woord. Wie zich dan ook kan laten vinden in een goddelooze regeermacht als deze, bewijst hier mee dat hij gemeen goed maakt met de Antichrist en zijn rijk.

Als het dan werkelijkheid is dat het Germaansche rijk het beste rijk is, en dat het ideaal moet worden verwerkelijkt, om de geslachten der aarde te zuiveren, en deze in één te doen smelten in het van vreemde smetten vrije Nazi-rijk met een almachtige Hitler aan 't hoofd, dan is het menscheijk gesproken met het koninkrijk van den Zone Gods voor goed en voor altijd

gedaan. De Nazi-Staat steekt zijn neus in alle dingen. Het wil regeeren, en de gansche wereld aan zich onderwerpen, maar buiten God en Zijn Christus. Het vernielt alles, beide op economisch en godsdienstig gebied. Wie denkt aan dit alles niet aan het Beest uit den afgrond ons geteekend in Openbaring 13?

Er is wel eens beweerd dat Hitler de kerk alleen laat, als deze zich ook maar niet bemoeide met hem. In zijn boek: "Mein Kampf" liet hij voor deze gedachte ook wel eenigszins ruimte. Het is echter niet meer dan schijn. Hitler was toen aan het begin van zijn levens-taak. Het wordt echter meer en meer duidelijk, wat eigenlijk de Nazi-Staat is in zijn antichristelijk karakter. Waarom zit de welbekende Ds. Niehmöeller in het concentratie-kamp, en de door ons nimmer vergeten Prof. Schilder in de gevangenis? Ge weet het antwoord: Ze durfden getuigen tegen een Hitler die een Nazi-Rijk wil stichten hetwelk indruischt tegen de leer der H. Schrift. Er zijn ook anderen, en dat bij de honderden, die vandaag kwijnen in kampen, omdat ze niet wilden buigen voor deze valschen wereld-'Savior'. De Deutsche Protestantsche kerken hebben getuigd tegen dit beest uit den afgrond.

De Nazi-leer verkondigt dan ook, Christus kwam niet op aarde om vrede te brengen, doch het zwaard, en daarom geen verootmoediging, geen liefde of verbrijzeling des harten. De leuze is: Weg met de Bijbel en weg met het bloedig kruis. Men spot met alles wat heilig is. Toen Hitler kwam tot heerschappij werd de kerk met voeten vertreden.

Er gaat echter een machtige invloed uit van deze Staat. Mannen en vrouwen knielen ootmoedig, en kinderen danken dezen 'Redder voor hun dagelijksch brood.'

Het Nazi-rijk heeft veel overeenkomst met het Antichristelijk Rijk van Openbaring, en een Hitler met het beest uit Openb. 13.

Toch kan dit rijk niet zijn het Antichristelijk rijk waarvan de Schrift melding maakt. Het is te nauw van ingewanden, te Duitsch, te nationaal. Zal dan ook het Nazi-rijk worden belichaamd in het rijk van den Antichrist, dan zal het een andere wending moeten nemen en van koers veranderen.

In het Antichristelijk rijk laat men een ieder alleen, als men de knie maar buigt voor het Beest. Dit rijk is niet nationaal. Het is universeel. De onderdanen zijn niet gedwongen, doch volgen spontaan hun wereld-zaligmaker, en 't zal zijn een wereld van vrede en genot en niet een beven voor het stalen zwaard.

Toch zal alles zich organizeeren in het laatste der dagen, en hij die waarlijk is een kind van God en zich niet wil aansluiten bij dit wereld organisme van den Antichrist, welke bestaat in Unions en allerlei organisaties, en die alleen brood verschaffen, zullen het merkteken ontvangen als niet te kunnen koopen en verkoopen. We weten wel dat een Christen zich niet mag

aansluiten bij een van deze Unions, en Christus ware kerk op aarde laat dit nimmer toe.

Wel mag het de kerke Gods telkens weer worden aangezegd: doet dan aan de volle wapenrusting Gods, en er ernstig op worden gewezen, die zijn leven wil behouden zal het verliezen, maar die het om Gods wil, wil verliezen zal het behouden, en het loon zal hem niet ontgaan.

S. De Vries.
Grand Rapids, Mich.

Dangerous

We must be careful in our Reformed circles and be on our guard and never be afraid of telling one another, whenever and wherever we see danger ahead for our Churches.

In our little group of Churches such dangers do not seem imminent. We are a large family, well acquainted with one another, knowing the weak spots, as well as the strongholds. Yet, we are not safe, unless we adhere to our fundamentals, both in re our doctrine and our ecclesiastical ties, based upon the D. K. O. Any departure from either will in time be detrimental to our well-being.

Hence, not only in the local congregation but also in our broader gatherings, we should strictly adhere to these principles. This is a case of solemn duty.

To my mind, such a danger was presented in a recent article written in "Our Church News", by the Editor-in-Chief, Rev. J. D. de Jong. Under the title "What is Church Visitation" we found, and that to our great surprise, the following: "Church Visitors must visit all the churches once a year, but if there are difficulties in a certain congregation the duly appointed Church Visitors have the right to visit such a congregation more frequently during the year. And, according to the historical interpretation of Joh. Jansen, if the Church Visitors hear of difficulties in a certain congregation they need not wait for an invitation but have the right to visit such a Church if they themselves deem this advisable. The purpose of such extra visits is, of course, to straighten out the difficulties if at all possible before they assume greater proportions"—"A stitch in time saves nine".

Judging from the article, with the inclusion of the historical interpretation of the Rev. Joh. Jansen, the writer is entirely in accord with this manner of Church-Visitation. Rev. De Jong accepts the theory propagated by Rev. Jansen and closes his article with the following conclusion: "...if we want to keep this institution (namely the Church Visitation) we should do our Church Visitation in harmony with the

letter and the spirit of the article and our own adopted rules".

I for one and all of us are in perfect accord with this last remark. And let me add this to it, we not only want, but must keep Art. 44 of the D. K. O. However, because not first of all must we apply the spirit, that what is really meant by and embodied in Art. 44, but we must first of all adhere strictly to the letter of the article and at the same time we must not have any adopted rules nor fabricate them in future time in such a way that the rules make the article of none effect.

Moreover, we must never accept *any* historical interpretation of any one, either inside our own, or outside of our articles, as the standard of application of our Church Order. Instead, after we accept the Order and the rules, we need not look around for all kinds of interpretation, but adhere to the hard and fast rules based upon the hard and fast principles underlying the D. K. O. Also when it comes to Art. 44.

After reading Art. 44 we find that a certain task is assigned to a Committee appointed or elected by Classis. The task of the Committee is further defined in the rules for Church Visitation. And one more, these (our) adopted rules are in perfect harmony with the article mentioned above and discussed in the Church News by its Editor. But we do not find in the Church Order nor in our rules anything of the mentioned historical interpretation, namely, that at any time, whenever the Church Visitors hear of difficulties in a certain congregation they must betake themselves, on their own free will and judgment, and visit this congregation. Not even while it may very well be possible that there is such a thing as trouble. Nor does the task of Church Visitors consist in "to straighten out the difficulties (if at all possible) before they assume greater proportions".

The question may be asked, what then is your objection to the method of procedure in re the Church Visitation as suggested by the Editor of the Church News and briefly outlined in his article? And the other question, is there not a practical value connected with this mode of procedure? My answer to both of the questions is as follows: 1. In the way of applying the work of the Church Visitors as suggested, we will be in conflict with the fundamental principles of the Reformed Polity and have fallen, if this view is accepted, in the error of Collegialism, and, 2. it will not and cannot be carried out in practical life and be beneficial for our Churches.

I know I have placed myself before quite an order. We believe that the best intentions motivated the writer in the Church News when he wrote his article. He speaks of making and keeping peace within our churches and it is his purpose to avoid and if possible to straighten out difficulties before they assume greater

proportions. "A stitch in time saves nine". I also believe that the peace of our churches made him write as he did. Brother De Jong is a man of peace and he loves peace. He desires to have and to work for that peace in re our churches. It hurts him when he hears of trouble and will try to avoid troubles of others whenever possible. He means their well-being, not the downfall of any one, nor the downfall of our churches.

Nevertheless, the power and authority assigned to the Church Visitors is not even the authority of Classis or of Synod itself. There is not such power, when we consider the relation between Consistory, Classis and Synod.

The main principle of pure Reformed Polity is, that the local consistory is the sole ruling power over the local congregation. Not in any way can or may a Classis or Synod infringe upon this principle. Least of all a Committee appointed, either by Classis or Synod. Hence, whatever may be the power of Classis or Synod is always a power derived from, given and limited by the consistories on the basis of that principle. And even the consistory itself may never transfer this power to the Classis and the Synod. In doing so, the consistory would make the serious mistake of subjecting itself or taking upon itself, the yoke of ecclesiastical hierarchy. And while it is true, that every local church, standing on the same basis of faith expressed in the Forms of Unity, is duty bound to enter voluntarily into a federative union, in order that the churches together, may manifest the union of the body of Christ, this does not imply a transfer of the power and authority of the consistory to the broader (not higher) gatherings. In turn, they cannot empower a committee with authority, which they themselves (the broader gatherings) do not possess. If Classis and Synod were a higher judicatory (court) it would be different, as is the case with Collegialism. Moreover, at the end of every meeting of Classis, this relation between Classis and Consistories becomes apparent, when every Consistory is asked whether or not the local consistory *needs* (in the sense of desires) the judgment and help of the Classis for the proper government of your church? (Art 41, the last question). And even when advice is asked for, the advice is given *only* when the consistory has treated the matter, without being able to bring it to a conclusion. But even then, Classis will not appoint a Committee, to straighten out difficulties, except when it becomes clear to Classis, that this is necessary and *only* when the consistory so desires.

To maintain this basic principle of the autonomy of the local consistory is imperative. To change it means chaos and tyranny.

That excludes also the remotest possibility of any committee ever having the right and the power to visit

a certain congregation, when they hear of difficulties in that congregation. Neither can such a committee impose its advice upon the consistory and appear on the consistory meeting without being asked. (That is outside of their regular work of Church Visitation). Even if the Church Visitors were absolutely sure that difficulties exist in a certain congregation, yea, even if they were or could be sure as to the peaceful settlement in such a case, after they had made their special visits, they could not appear without being asked by the consistory and give advice, because they have not such power. *And the consistory is duty bound in such events to refuse to receive the Visitors for that purpose.* The initiative lies with the consistory, not with the Committee for Church Visitation.

Remember, that was the principle of the Reformation. Historically, the line runs in the 16th and 17th Centuries, 1834 and 1886.

And *lest we forget*, 1924. And also in 19.....

That brings us to the second question, Can this procedure be carried out in practical life? In other words, are there not cases that demand immediate attention and that ought to be taken out of the way for the greatest profit of the Churches. "Voor het Profijt der kerken".

It is rather difficult what the true signification is when we hear of the greatest profit, "het profijt", of the churches. Under that cloak many a sin has been committed, either intentionally or without motives. As is often the case, so also in this respect, the principle of utility was employed at the expense of the principle laid down in Scripture and the Confessions and the rules of the D. K. O.

Remember the historical facts in re our own Editor in Chief? We must get him out, but how are we going to do it? It cannot be done on the basis of the Confession. "Hij moet er uit, maar hoe? Met de Belijdenis gaat het niet?" You say, yes, it is true, but that was an extreme case. Of course it was, but it was done for the greatest profit, "het profijt der kerken". Read that history once more and read it to your children and you will find, that from the point of view of Church-Polity, practically every rule was broken, because the main principle, underlying the relation of Consistory and Classis and Synod was sacrificed for this greatest profit and the peace of the churches. I know, that is not meant at all in the article written in the Church News. I also believe, that the writer of this article would never be a tool to such iniquitous actions. But the same is true of many of the men who had to decide the 1924 issue. I even conceive of it, that a number of them actually believed that the Classis and the Synod had the power to depose the brethren for the well-being of their churches. They believed, that, to prevent all possible difficulties, Classis and Synod had to take hold of the case, before it assumed greater pro-

portions. Fact is, that the consistories involved, were treated not in harmony with the principle of the autonomy of the local consistory. With the well-known result.

Furthermore, the question presents itself, what do you mean by "difficulties" in a certain congregation? Difficulties that should be straightened out, if at all possible, before they assume greater proportions? What is meant by the expression, "If the Church Visitors *hear* of difficulties in a certain congregation"? Finally, when should the Church Visitors deem it necessary to make such extra visits? To answer these questions is not my duty, because I have taken the stand that there is no room in our Churches for such Committee work.

Reading the article carefully, I cannot find a direct answer to the above raised questions. But I do find a clew as to the purpose of it all in the remark, "A stitch in time saves nine". And to serve that purpose the Visitors must by all means take action when they *hear* of difficulties that may, if not attended to, assume greater proportions.

Now then, when does one *hear* of difficulties. The answer is: Sometimes when a certain member or members are in "trouble" with the consistory. This trouble may find its cause with the minister or the consistory, or both. And it is a well known fact, that certain people will try to interest others in their troubles. Often they will not listen to the admonition of the duly elected office-bearers. It is often impossible to make them appear on the consistory meeting. They simply refuse to walk in the orderly way, that is, the way of Scripture. And it is especially true of such people that they make propaganda in the congregation for "their" cause. When they succeed, the campaign is under way. They broadcast their "grievances" to all who will lend an ear. The consistory, being well aware of what is going on, cannot always take immediate action, because it is unable to produce sufficient proof. Hence, the consistory deals only with the party or parties directly involved and applies censure. Seemingly there is not the desired result, namely, repentance. No, it happens often, that such persons will visit other congregations and that for the sole purpose of some more campaigning. They will tell some "tall" stories of their own making. How they suffer on account of the mistreatment by the hands of their consistory and their minister, if they only had the man they heard today or last week, all would be well, but the minister we have!??.

The groundwork is laid and the work of darkness continues. No, they are not the only ones who are dissatisfied, there are many more, who feel the same way. And, so they say, the end of it all will be, that many will leave.

"A stitch in time saves nine".

This would be sufficient reason for the Church Visitors to *deem* it necessary to make an extra visit, because *they heard* about these difficulties in a certain congregation? Now they must attend to the difficulties, because if not attended to, *they may assume greater proportions*? Will that save the parties involved for the local congregation or for any of the others in the denomination? My answer is a most emphatic NO! Besides, the whole procedure in such and other cases is wrong from beginning to end. The fact that one *hears* of difficulties, in this case the Church Visitors, is no reason for action in any way. That same fact is always sufficient proof of the weakness of the case of such people. And even if it is true, that such persons and their friends will leave, is it not equally true, that this must be considered a blessing in disguise? In taking their side, for that is what it amounts to, when one listens to their lamentations, a sin has been committed against the consistory.

In all cases, when one acts upon hear-say (I am referring to the Church Visitors), however noble the purpose may seem, the sin against the ninth commandment has been committed. And if and when this is to be the manner in which we conduct our Church Visitation, we will create our own troubles to the greatest of all proportions without end.

Indeed, dangerous!

W. V.

The Levitical Priesthood

The tabernacle, as was explained, stood for an action that consisted in God's holding His people at a distance from Him and in His causing the high priest alone to enter His immediate presence in the Holiest. The High Priest went in alone "once every year, nor without blood, which he offered for himself, and for the errors of the people: the Holy Ghost thus signifying, that the way into the holiest of all was not yet made manifest, while as the first tabernacle was yet standing" (Heb. 9:7, 8). This scripture sets forth the purpose of God's bringing into being the tabernacle. The purpose was to provide Himself, in particular the Holy Ghost, with an instrument for signifying that the way into the holiest of all—His immediate presence—was not yet manifest. This the tabernacle (temple), as including the service connected with it—in particular the High Priest entering alone with blood, its holiest compartment—signified. Strictly speaking, it was only by this service—the High Priest alone entering—that the signifying was done. But this service could not take place without the tabernacle,

so that plainly this structure was reared to make this service possible.

Herewith has been set forth the purpose and design of the tabernacle. Its purpose was to make possible a service by which the Holy Ghost could signify that the way into the holiest was not yet manifest, but eventually would be. To specify this as the purpose is not to minimize the importance of the tabernacle. To the contrary, it is to set this structure forth in its true significance. To make apparent the truth of this statement, all that is necessary is to explain and show what is implied in the notice to the effect: "the Holy Ghost thus signifying, that the way into the holiest of all was not yet made manifest, while as the first tabernacle was yet standing." Let us attend then to this scripture.

As has already been explained, the *holies* is the gracious and immediate presence of God to which believers now draw near in the assurance of the atonement made for them and of their acceptance thereon. This assurance or boldness is now theirs because the way into the holiest is made manifest. This way is the sacrifice of Christ, the true high priest of the church. He is the way, that is, the meritorial instrument by which the believers draw near to God. The manifestation of this way consists in the actual exhibition of Christ in the flesh and His sacrifice of Himself. It consist further in the full, plain declaration of Christ and Him crucified, of the nature of His person and work in and through the gospel. It consists finally in the revelation in the gospel of the privileges which the believers now possess. Now while as the first tabernacle was yet standing, the sacrifice of Christ, though promised and shadowed, was not in itself made manifest through its actually being made. Yet it did exist as an object of thought in the mind of God. Because it did so, because this mind, the mind of God, was the cause of its becoming existent when the fullness of time was come, the coming of Christ in the flesh and His sacrifice of self was truly a manifestation. To manifest, to make visible to the eye, is an action that implies the existence of what is manifested, in this case Christ and His cross.

Now this, namely, that the way, Christ and His self-sacrifice, was not yet made manifest, the Holy Ghost signified, declared, through the High Priest's going alone into the Holiest Place. This statement of the sacred writer, found at Hebrews 9:7, 8 is, as has already been pointed out, of great importance as a clue to guide us into the knowledge of the purpose that God had in rearing the tabernacle (temple) and in His inaugurating the service connected with it, particularly that part of it that consisted in the high priest's going alone into the holiest on the day of atonement. The purpose was to provide the Holy Ghost with an instrument for signifying, declaring. For declaring what?

That the way, that Christ, was not yet manifest, while as the first tabernacle was yet standing. There is much more contained in this statement than at first glance appears on the surface. Through His declaring that the way, namely, the meritorial instrument by which believers go into the holiest, was not yet made manifest, the Spirit at once was declaring that the way that was then manifest—the sacrifice by which Aaron went into the holiest of the first tabernacle—was so far from being the true way that it was but shadow, symbol, type, that it was thus not the way by which men, by nature sinful and condemnable, could go to God. Through the sacrifice (by blood) as such, the Holy Ghost signified that, God *being what* He is, righteous and holy, there can be no forgiveness of sin without shedding of blood. Through the high priest's entering alone the holiest place, He signified that this sacrifice together with all the institutions of the law was but shadow, symbol, type, and that thus the true sacrifice and the true priest had still to be made manifest and that when these would have been made manifest the true worshippers of God would themselves be entering the holiest to abide there everlastingly. Such was the declaration of the Holy Ghost which He made by the high priest's entering alone. That all God's people would eventually be going into the holiest place the Holy Ghost clearly signified also by the following typical things of the law. First to be mentioned is the altar of incense and the holy incense in a state of burning upon it. This altar stood in the holiest place, before the vail that was by the ark of the testimony. The cover of the ark was God's throne. Upon it and between the cherubim hovered the cloud—the symbol of God's presence. Close by the ark hung the vail and by the vail stood the altar of incense, so that the burning of the incense by the priest took place in the immediate presence of God. Now the holy incense in a state of burning upon the altar of the first sanctuary was the type of the glorified company of redeemed as they now stand in God's immediate presence everlastingly crying out His praises. It was thus to the Holy Ghost the instrument by which He was then plainly signifying that the church would eventually dwell with God in His house to eternally declare His glories.

A similar declaration the Holy Ghost was then making by the twelve cakes called shewbread. These cakes were continually before Jehovah's face in His immediate presence. Thus also by this bread the Spirit was then declaring that the blessed prerogative of the believers will be to dwell continually in God's immediate presence before His very face as His eternal refreshment, joy and delight, and that thus His bread and wine is His people whom He possesses in Christ Jesus.

The golden candlestick, too, imaged the church.

We learn this from the first chapter of Revelation. Being turned, John saw seven golden lamps; and in the midst of the seven lamps one like unto the Son of man. . . . In the sequence, these lamps are said to be seven churches. In the fourth chapter we again meet with seven lamps of fire burning before the throne, which are explained to mean the seven spirits of God—either the one Spirit in the diversity of His spiritual and sanctifying working or seven spirits of men qualified by the One Spirit for the office of pastors and shepherds in the Church. Thus the true candlestick is the Church. Now the candlestick stood in the holy place on the south side of it. It is plain what the Holy Ghost was signifying through this piece of furniture, namely, that the Church is light in Christ and that with it therefore God everlastingly dwells.

Thus through the high priest's entering alone, the Holy Ghost declared that the things of the law were but shadows. This raises the question with what purpose this declaration was made. Certainly that these things might stand out in the mind of God's believing people for what they were, namely shadows and this in order that by these things believers might be caused to look forward to the manifestation of the body foreshadowed. And this raises another question, namely, whether the believers were empowered to read in the shadows any distinct reference to Christ. That the saints of the Old Dispensation saw not Christ as the Church is now privileged to behold Him in the Scriptures is certain, "We believe that we have access to God alone, but only through the only Mediator and Advocate, Jesus Christ, the righteous, who therefore became man, having united in one person the divine and human natures, that we might have access to the divine majesty which access would otherwise be bared against us. . . ." or, "my only comfort in life and death is that with body and soul, both in life and death I belong to my faithful Saviour, Jesus Christ,, who with His own precious blood, hath fully satisfied for all my sins. . . ." Such language is not found in the Old Testament Scriptures. This statement, of course, has reference to the form of the words of this confession and not to the essence of the truth of which it is the formulation. This truth as to its essence, the Church possessed from the beginning.

Yet the Church had been trained to expect Christ. The two wayfarers to the villaeg of Emmaus said, "But we trusted that it had been he which should have redeemed Israel." Simeon took the Christ-child in his arms, and blessed God and said, "Lord, now lettest thy servant depart in peace, according to thy word; for mine eyes have seen thy salvation, which thou hast prepared before the face of all people." And Anna the prophetess spake of Him to all them that looked for the redemption in Jerusalem. The Church had never been without the promise of the Saviour.

Immediately after the fall the gospel was preached to her, "And the Lord God said, and I will put enmity between thee and the woman, and between thy seed and her seed, and he shall crush thy head and thou shalt bruise his heel." The seed of the woman is in the central sense Christ. His victory through suffering is here plainly predicted. This prediction was repeatedly reiterated in subsequent history of the Church by God Himself directly and by His prophets. The Psalms are interspersed with lively descriptions of His sufferings. So Psalm twenty-two: "Be not far from me; for trouble is near and there is none to help. Many bulls have encompassed me: strong bulls of Bashan have beset me round. They gaped upon me with their mouths, as a ravening and a roaring lion. I am poured out like water, and all my bones are out of joint; my heart is like wax; it is melted in the midst of my bowels. My strength is dried up like a potsherd; and thou hast brought me in the dust of the earth."

But the prophets of God also spoke of the triumphs of the promised deliverer, "Why do the heathen rage and the people imagine a vain thing? The kings of the earth set themselves, and the rulers take counsel together against the Lord and against His Anointed, saying, Let us break their bonds asunder and cast their cords away from us. He that sitteth in the heavens shall laugh: . . . Then shall He speak unto them in His wrath. . . yet have I set my King upon my holy hill in Zion. I will declare the decree: the Lord hath said unto me, Thou art my Son, this day have I begotten thee. Ask of me and I shall give thee the heathen for thine inheritance, and the uttermost parts of the earth for thy possession. Thou shalt brake him with a rod of iron; thou shalt dash them in pieces like a potter's vessel" (Ps. 2:3-9). "The Lord saith unto my Lord, Sit thou at my right hand, until I make thine enemies thy footstool. The Lord shall send the rod of thy strength out of Zion: rule thou in the midst of thine enemies. . . . The Lord hath sworn and will not repent, Thou art a priest for ever after the order of Melchizedek. The Lord at thy right hand shall strike through kings in the days of His wrath. He shall judge among the nations, he shall fill the places with the dead bodies; he shall wound the heads over many countries. And He shall smite the earth with rod of His mouth, and with the breath of His lips shall He slay the wicked" (Isaiah 11:4).

The Messiah shall set Himself against the opponents of God. It indicates that He loves truth and righteousness. Such being the case He will judge the poor with righteousness and argue their case. "And He shall not judge after the sight of his eyes, neither reprove after the hearing of his ears: But with righteousness shall He judge the poor, and reprove with equity for the meek of the earth: . . . And right-

eousness shall be the girdle of His loins, and faithfulness the girdle of His reins" (Isaiah 11:3, 4).

The question is whether the church, in particular the prophets of God were empowered to read in the rite of their expiatory sacrifices any references to the sufferings of this promised Deliverer? Fact is that the only prophet who ascribes to the sufferings of the servant of Jehovah atoning virtue is Isaiah. He was the only one of all God's prophets to declare, "He was wounded for our transgressions. He was bruised for our iniquities: the chastisement of our peace was upon him; and with his strips were we healed. . . and the Lord hath laid upon him the iniquities of us all. . . ."

But if the believers of the Old Dispensation had not Christ as the direct object of their vision, the question arises how they could be saved—saved in connection with their sacrifice, an animal sacrifice, that was but a shadow? They could be and were saved. In explaining this regard must be had firstly to a scripture found at Heb. 9:9, "Which are a figure for the time then present, in which were offered both gifts and sacrifices, that could not make him that did the service perfect as pertaining to the conscience." The apostle here silently acknowledges that these sacrifices—those by blood—did make the sacrificer perfect in the sense that they freed him of the necessity of undergoing the penalty of physical death, so that his life and inheritance should be continued in the land of Canaan and his state preserved entire in the commonwealth of Israel. Thus these sacrifices were able to free the sinner from temporal punishment, and give him *outward* peace in his possessions and in God's country—the land of Canaan. But what these sacrifices could not do is to make him that did the service perfect as pertaining to the conscience. As to the conscience, they had no efficacy.

The first manifestation of the presence of the Spirit of regeneration in the heart of the sinner is the opening of his eyes to the seriousness and enormity of his guilt and his crave for God's pardon. This sinner, if he lived in the Old Dispensation, would turn to his sacrifice for relief. But he learned that his trusting in that sacrifice brought him no assurance that his sins were actually forgiven and thus no peace. Yet the believers of that time knew the peace of God that springs from the consciousness that sin has been pardoned, "Blessed is he whose transgression is forgiven and whose sin is covered. Blessed is the man unto whom the Lord imputeth not iniquity, and in whose spirit there is no guilt. . . . I acknowledged my sin unto thee. . . . and thou forgavest the iniquity of my sin" (Ps. 32:1-5).

The prayer does not read, "Blessed is he whose sin is covered by the blood of the animal sacrifice," but it reads, "Blessed is he whose sin is covered." The psalmist understood that the blood of an animal sacri-

fice did not truly cover sin. Yet he was fully aware that sin, to be forgiven must be atoned. But if the psalmist did not pray, "Blessed is he whose sins are covered by the blood of an animal sacrifice, neither did he pray, "Blessed is he whose sins are covered by a human sacrifice, Who as to His person is God." The believers had not Christ as the direct object of their vision. How then could God give them that peace that springs from assurance that He has truly forgiven? The reason is that the animal sacrifice set forth the virtues of God—His justice, mercy and truth—that men must have knowledge of in order to be saved. The animal sacrifice set forth the truth that without shedding of blood there can be no forgiveness of sin, that thus Zion could not otherwise be redeemed than by the power of a righteous love, mercy. And it was upon this mercy, that believers of the Old Dispensation would cast themselves. "For we are consumed by Thine anger, and by Thy wrath are we troubled. Thou hast set our iniquities before Thee, our secret sins in the light of Thy countenance. For all our days are passed away in Thy wrath: we spend our years as a day that is told. . . . Who knoweth the power of Thine anger? even according to Thy fear, so is Thy wrath. So teach us to number our days that we may apply our hearts unto wisdom. Return o Lord, how long? *And let it repent Thee concerning Thy servants. O satisfy us early with Thy mercy*; that we may rejoice and be glad all our days" (Psalm 19:5-14). "The Lord is merciful and gracious, slow to anger and plentious in mercy. He will not always chide neither will He keep His anger forever. He hath not dealt with us according to our sins; nor rewarded us according to our iniquities. For as the heaven is high above the earth, so great is His mercy toward them that fear Him. As far as the east is from the west, so far hath He removed our transgressions from us. Like as a father pitieth his children, so the Lord pitieth them that fear Him. . . . But the mercy of the Lord is from everlasting unto everlasting upon them that fear him, and His righteousness unto children's children" (Psalm 103).

The last sentence appearing in the above excerpt is to be especially noticed, "But the *mercy* of the Lord is from everlasting. . . . and his *righteousness* unto children's children." The believers of the old covenant were made to understand that they were saved also with righteousness. But how the Lord could justify the ungodly, on the ground of whose merit, they could not explain. This was hid from them, "but is now made manifest to His saints: to whom God would make known what is the riches of the glory of this mystery among the Gentiles; which is Christ in you, the hope of glory. Col. 1:26, 27.

The believers were taught to expect all from Jehovah, not only salvation, but the righteous means

as well. Finally when the expectation of the church reached the heights determined by God, "God sent His own Son in the likeness of sinful flesh, and for sin, condemned sin in the flesh (Rom. 8:3). "And, behold, there was a man in Jerusalem whose name was Simeon, and the same was just and devout, waiting for the consolation of Israel: and the Holy Ghost was upon him. And it was revealed unto him by the Holy Ghost that he should not see death, before he had seen the Lord's Christ. And he came by the Spirit into the temple; and when the parents brought in the child Jesus, to do for him after the custom of the law, then took he Him up in his arms and blessed God and said, Lord, now lettest Thy Thy servant depart in peace according to Thy word: For mine eyes have seen Thy salvation, which Thou hast prepared before the face of all Thy people; a light to lighten the Gentiles, and the glory of Thy people Israel" (Luke 2:25-32).

It is plain how God could commence saving His people before the manifestation of the appearance of Christ in the flesh had taken place. They who were saved were the contrite and broken-hearted, such who cast themselves upon God's mercy and realized with which they were satisfied was just. Such He could pardon and save. For He had taken care to reveal to them that the pardoned guilt had to be expiated and expiated by the shedding of blood.

G. M. O.

The Book Of Joel

The Book divides into two parts. The first part chapter 1:1 to 2:27 inclusive. The dividing verse is clearly: "and it will come to pass that afterwards I will pour out, etc." The second part begins with chapter 2:28 to the end of the Book. The first section is again comprised of two sub-divisions. The first of these begins with chapter 1:1 and continues through chapter 2:17; and the second section, chapter 2:18 to chapter 2:27 inclusive. The second part of the Book comprises three subdivisions. Section I: chapter 2:28 to chapter 3:8; Section II: chapter 3:9 to chapter 3:17; Section III: chapter 3:18 to chapter 3:21.

Contents of the Book.

The judgments of God and the comfort for God's people. This judgment has come in the form of an actual plague of locusts that has swept and devastated the land. Mention is also made of a judgment of a more serious character threatening the people. A nation is or will come up upon the land, strong and without number. Thus the day of the Lord is come upon them. Let the people therefore lament and put on sackcloth. (Chap. 1:1 to vs. 20)

The prophet now describes the day of the Lord as a day of darkness and of gloominess. (Chap. 2:1, 2)

The agent of the Lord's wrath is described. It is a great and strong people, like as there never has been neither shall be after it.

The prophet exhorteth the people of Israel to repent of their sins. Let them blow the trumpet, sanctify a feast and call a solemn assembly. Who knoweth if the Lord will not return and repent and leave a blessing behind Him. (Chap. 2:11-17)

The Lord by the mouth of the prophet comforts the remnant. He starts with declaring that the Lord will be jealous of His land and pity His people and remove the agent of destruction. (Chap. 2:18-20)

The children of Zion are exhorted to be glad as they now approach a glorious future, and an era of peace and miraculous prosperity. This spiritual prosperity is depicted with a phraseology borrowed from the natural. The Lord will deal wondrously with His people and they shall not be ashamed and He will dwell in the midst of them and they shall know that He is their God. (Chap. 2:20-27)

The Lord will pour out His Spirit upon all flesh, come with judgments against the enemy of His people, and shower blessings upon His Church.

He will pour out His Spirit upon all flesh and show wonders in heaven and earth. There will be blood and fire; but whosoever shall call upon the name of the Lord shall be saved, for in Mount Zion shall be deliverance. In those days the Lord shall bring again the captivity of Judah. He will come with judgment against the enemy of His people.

The Gentiles are exhorted to prepare for war and to assemble themselves together in the valley of shreshing or slaughter. Out of Zion the Lord shall roar but He will be the hope of His people. They shall know that He is the Lord. The glorious future of Israel or the Church again set forth in earthly phraseology. The mountains shall drip with new wine. Egypt shall be a desolate wilderness. Jerusalem shall dwell for ever.

Most commentators are of the conviction that not chapter 2:28 "And it shall come to pass that I will pour out My Spirit" but chapter 2:18 "then the Lord will be jealous of His land, etc." is the dividing verse of this Book. It can be shown that this is not the case. Consider that the four main themes of this first part are: a. judgment, b. repentance, c. deliverance, d. restoration and blessing. These four themes always go together and form a unity. By taking 2:18 as the dividing text, we detract from the whole one of its parts, namely, blessing and restoration and thus destroy the unity. Chapter 2:27, "My people shall never be ashamed", forms a very fitting closing verse of the first part. The clauses: "And it shall come to pass

afterwards" introduces a new theme that is so new that it sets this part of the Book which it introduces off by itself. Yet not so of course that there is no connection between this part and the first. Finally from the very nature of things the description and promise of restoration and blessing never marks the beginning of a Book or any part of a Book, but the end.

The Book itself does not say what the date of this prophecy is. According to the majority of scholars, the Book contains no data upon which a decisive conclusion can be made.

Consequently no other Book in the O. T. has been assigned so many different dates as this Book. Scholars differ regarding its date by a space of more than five centuries. The Book has been dated as early as the reign of Rehoboam, son of Solomon, 900 B. C., and as late as the 4th century B. C. In addition it has been located in every century between these two dates.

As to the person of the prophet, his name was Joel. There are thirteen others in Scripture who have this name but it is not likely that the prophet is to be identified with any of them. The name means, Jehovah is God; which is at once a brief confession of faith.

Of the personal history of Joel all that is known is what may be gathered from the prophecy itself. He was a prophet of the Southern kingdom. His message is for Judah and Jerusalem. His home was in all likelihood in southern Palestine. His discourse indicates that he possessed an intimate knowledge of the temple and its service and of the duties of the priests. Chap. 1:9, 13, 14, 16; 2:14, 17. It is not probable that he was a priest, judging from his references to the priest.

The Interpretation of the Book.

One view identifies the locusts of chap. 1:4 with the great and strong army of chap. 2:2-11; and interprets the whole picture as a symbolical representation of a hostile human army. According to this view, the great and strong army of chap. 2 is an army of locusts and nothing more. *Criticism:* This view will not do at all. It does violence to the text namely to chap. 2:2b, which reads: "a great people and strong, there hath not been ever the like neither shall be any more after it." The conviction cannot be escaped that the Prophet here speaks in the first instance of real people and not of locusts as symbol of humans.

Another view has it that throughout the first section of this discourse the prophet speaks of locusts only. (Chap. 1 and 2). Nowhere in this section is the army of locusts and its action a typical representation of an army of humans. *Criticism:* This view will not do. The locusts of chap. 1:4 are locusts, insects. If this utterance does not signify locusts, the Bible in sections such as these must be held to be a Book of deceptive

phraseology, and this it is not. Herewith we do not mean to say, that insects are never called people in Scripture. They are as in Prov. 30:25-27 which reads: "the ants are a little people, etc., the conies are a feeble folk. . . . the locusts have no king." This section, however, speaks literally of insects as people. But what is there in Joel 1:4 that could be taken as indication that locusts are human beings. The above is not criticism on the view in question. For according to this view the locusts of chap. 1 are real locusts. The view errs insofar as it refuses to see in chap. 2 anything more than literal locusts. It is also plain that throughout the entire first chapter, the prophet speaks of a literal plague of locusts, that therefore the nation of verse 6 signifies an army of locusts. Consider statements such as these: "it lay waste the vine, barks the fig tree, makes it clean bare, so that as a result the meat offerings and the drink offerings are cut off, the field is wasted and the new wine is dried up." Consider that the prophet does not say that the priests are cut off. In other words no mention is made of bloodshed. The destruction is confined to vegetation. In the second chapter however, and this is what the exponents of the view under consideration will not concede, the prophet has before his eye in the first instance a plague of locusts, but also an army of humans. The view we now criticize is the one that may also be found in Keil & Deilitsch Commentary on Joel. Yet even these commentators felt constrained to concede that the prophet in the second chapter is speaking of something more than actual locusts. Say these commentators: "But even if there are no conclusive hints that can be adduced in support of the allegorical interpretation (the interpretation according to which the locusts point to a human army) it cannot be denied on the other hand that the description on the whole contains something more than a poetical painting of one particular instance of the devastation of Judah by a more terrible swarm of locusts than had ever before been known." According to Keil the description bears an ideal character and is something more than a description of a remarkable plague. This Keil seems to be compelled to concede in spite of himself.

According to another view the prophet is speaking of no plague of locusts at all, not even in the first chapter, but of an human army throughout. The entire section according to this view is a symbolical interpretation of a destruction wrought by a human army. This view will not do for in chap. 1 it cannot be denied in the light of the phraseology employed, that the prophet describes a plague of locusts. And in the second chapter the prophet again has before his eye a plague of locusts. To deny this is to do violence to the plain statement of this section.

There is a fourth view to which the locusts are

wierd, half-human creatures, like those we come upon in the Book of Revelation. This view is not held by any commentator of note.

My View.

In the first chapter the prophet speaks of an actual plague of locusts as has been shown. In the second chapter, the prophet again has before his eye an actual plague of locusts. This is so evident that there is no need to dispute about it. Notice the following: The appearance of them is the appearance of horses, and, as horseman so shall they run. In a word, the prophet does not declare that an army of horses and chariots do come, but that there will come an army of creatures comparable as to appearance and action and tumult they make to a fully equipped and heavily armed army of humans. Notice verse 25: "I will restore to you the years that the locust has eaten, etc." The prophet himself calls the locusts a great army sent by God. In a word, the entire second description in chapter 2 permits of no other view than that the prophet was indeed speaking and describing a real plague of locusts. The language the prophet employs is not too extravagant. One report of a certain traveler reads: "they (locusts) seem to march in regular battalions, crawling over everything that lay in their way in one straight front. They enter the innermost recesses of the houses, were found in every corner, invested our food, the whole face of the mountain was black with them. They came like a disciplined army. They charged up the mountain-side, climbed over rocks, walls and ditches."

However according to the very genius of prophecy the description in this instance refers to something more than a remarkable plague of locusts. As it is with the promise, so it is with the prediction of doom. The promise first proclaimed in Paradise was successfully fulfilled, first on a low natural plain and finally on a high spiritual plain. And each fulfillment was at once a prophetic type of the following; and, rightly considered, of all the following fulfillments. The prediction of the initial fulfillment of the promise is the prediction of the ultimate fulfillment and at once the prediction of the fulfillments that lie between the first and the last. *Illustration:* Concerning the patriarch Judah, Jacob said, "the sceptre shall not depart from Judah till Shiloh come." (Shiloh means peace and rest). This prophecy went into initial fulfillment when Jehovah with His people entered the typical rest of Canaan and chose as His residence in that land the city of Shiloh. Here in Shiloh the tabernacle was pitched upon the arrival of Israel in Canaan. The Prophecy again went into fulfillment with the appearance of Solomon and his reign of glory. It went into fulfillment a third time when the exalted Christ entered

with His people into the sanctuary above. The final fulfillment will be when the tabernacle of God will be with men on the new earth.

Each previous fulfillment in the O. T. dispensation called for the following and sustained to it the relation of prophetic type. It means that in foretelling the initial fulfillment the prophet foretells all the fulfillments to follow. In predicting the coming of Jehovah into His typical rest of Canaan, Jacob at once predicted the coming of Solomon, the coming of Solomon's great Son, Jesus Christ. The coming of Shiloh in the last day.

As it is with the prediction of the fulfillment of the promise, so it is with the prediction of judgment and doom. Hence, in predicting the coming of the plague of locusts, the prophet at once predicts the coming of the Roman and Chaldean armies. That the prophet knew of these judgments and actually had them before his eye is evident from chap. 3:1-8. The first two verses of this chapter read: "For behold in those days and in that time when I shall bring again the captivity of Jerusalem and I will gather the nations. . . . and will plead with them there for my people and my heritage, Israel, whom they have scattered among the nations and parted my land." This and the following verses prove conclusively that the prophet saw in his prophetic vision the coming of the Assyrian and Roman armies through the instrumentality of which Jehovah scattered Israel among the nations. Much of the phraseology of chap. 2 is to be accounted for on the basis of the view that the prophet had before his eye the coming of the aforesaid hosts.

The coming of these hosts and the treatment they afforded the O. T. Church was again the prophetic type of the persecution of the Church by the world throughout all the ages, so that what arose before the eye of the prophet was the aggregate of persecutions of the Church by the world. These persecutions the prophet depicts in a phraseology provided him by the persecution of the O. T. Church, by the enemies of the theocracy.

Whether the plague of locusts in chap. 2 is the same plague described in Chap. 1 or whether the two plagues are two distinct devastations, cannot be determined with absolute certainty. There is evidence, however, that the two are the same. For chap. 1:4 speaks of the devastations wrought by the locusts. Consider that the prophet does not promise a restoration of the years eaten by the locusts until after he has for the second time described the ruin wrought by them, namely, in the last section of chap. 2. This pleads for the view that we have to do with one continuous plague.

But if we take this view of the matter which the text seems to demand, the question arises why the

plague of locusts is twice described: Once in chap. 1:6ff and again in chap. 2:2ff. Chapter 1:6 reads: "For a nation is come upon my land, strong and without number." Chap. 2:2 reads: "A great people and strong, there hath never been the like." Our answer is as follows: In the second chapter the prophet predicts a human army in the phraseology suggested by a plague of locusts. That is to say, in the second chap. the prophet has before his eye the same plague of locusts and in again describing this plague he at once consciously predicts the coming of the human armies. Rightly considered we are dealing here with two distinct events. This is evident from the texts. The first event is the actual plague of locusts; the second, the coming of a human army. That we are dealing here with two distinct events is evident as was said from the text. Chap. 1:6 reads: "that which the locusts hath eaten." The tense is here the perfect; and further "a nation is come". "He hath laid my vine waste, etc." In a word, here the prophet is speaking of what has and is happening. On the other hand in chap. 2:1ff, the prophet speaks of that which will come, of that which is near at hand. Consider this text: "for the day of the Lord is night at hand." This is a prediction of what will come to pass. Two distinct events are spoken of. So that what we have in this discourse is the following:

I. Chapter 1—The description of a present judgment, the actual plague of locusts.

II. Chapter 2:1-18—The prediction and description of a coming judgment in terms of devastation of the same plague of locusts.

III. Chapter 2:18-28—A promise that both the army of locusts and human army will be removed. This promise went into initial fulfillment with the return of Judah from the exile.

IV. Chapter 2:28 to the end of Book—This section must be made to apply to the New Testament Dispensation. The events predicted are: a. The outpouring of the Holy Spirit, chap. 2:28-32. b. The simultaneous persecution of the church by the world, described of course in an O. T. phraseology. Chapter 3:1-3. c. The judgment (final) of God upon the world. Chap. 3:4-17. d. The ultimate salvation and eternal bliss of the Church. Chap. 3:18 to the end.

We are now ready to state the time in which the Book of Joel was written. In the light of what has been given the only conclusion is that the prophetic labors of Joel took place not before the captivity of Judah only, but prior to the evasion by the army.

Now the aforesaid host appeared for the first time before the gates of Jerusalem during the reign of Hezekiah (796-697 B.C.). It may be safely concluded

therefore that Joel prophesied before the year 726. To reinforce this argument we call attention to the fact that the great purpose of God for raising up His prophets of the group known as greater and minor prophets was to prepare by comforting discourses His people for the greatest of all afflictions that was to overtake them, namely, the exile. Joel belonged to this group, and was raised up as is evident from his discourse for this same purpose. Hence, whereas he came with a message especially for Judah, he must have prophesied before the aforesaid affliction or judgment overtook this southern kingdom.

The question remains whether a year can be selected for marking the beginning of the space of time in which Joel's labors must have fallen. He could not have prophesied later than 697. The question is how early could he have prophesied? For this we select the year 800, the year in which Uzziah began to reign. The reason I select this year is that of all the minor and four great prophets, the date of whose labors are known from Scripture, not one arose before 800. Yet we concede that this reasoning is not conclusive, and must therefore be re-enforced by others. As was said the judgments of God consisting in the exile and in the woe subsequent to that event was one of the out-standing themes upon which all the aforesaid prophets dwelt. Further these prophets did not appear with these specific predictions until Israel and Judah had nearly filled their measure of iniquity and had thus made themselves ripe for judgment. There is a reason why the Lord waited until then in broaching by the mouth of these prophets this particular theme. The reason is that during the reign of the kings preceding the date selected, the judgments of God were not pending. It is worthy to observe in this connection that Elijah and his successor Elisha did not predict the exile. And it is peculiar that these two men of God prophesied before the reign of Uzziah, king of Judah, namely, during the reign of Ahab, king of Israel, and Athaliah, the wicked queen in Judah. The conclusion is warranted therefore that whereas the aforesaid theme constitutes the one outstanding theme of Joel's discourse, the labors of this prophet fell in that particular period during which the exile was being predicted. And the year is approximately 800 B. C. Also Joel, therefore, must be held to have prophesied somewhere between the reign of Amaziah 838 and the beginning of the reign of Hezekiah 726.

This prophecy has its peculiar significance that sets it apart from all the other prophetic discourses. Peculiar to this prophecy is the theme, "the day of the Lord;" or otherwise said, "Jehovah enthroned as God supreme, who reigneth absolutely and doeth all things; Jehovah whose counsel is the fountain and cause of all the events of time including judgment and salvation."

The prophet looks about him and sees that a natural plague of locusts had swept over the land. The first part of his message was delivered in view of the desolation resulting from that plague. The second vision was that of judgment of a more serious character to overtake the people. The prophet sees an army coming which he describes, using the locusts plague for purpose of illustration. The third vision was that of things beyond his day and generation. Joel looked about him and saw the results of the locust plague. He looked ahead and saw coming judgment, and thru judgment salvation for God's people. Climbing to still higher heights he saw things far distant, namely, ultimate judgment and salvation. The aggregation of all these events of the present, the immediate future, and of the far distant future he saw as the activity of Jehovah, and these activities fall into three great groups each of which fills a certain space of time, the prophet calls a day. And whereas the events belonging to each distinct group are seen by the prophet as the activity of Jehovah, each day to him is a day of the Lord. The day of the Lord then, is a day of rejoicing for God's people and a day of terror for the wicked, for the very reason that it is a day of the righteous and holy God.

Unbelieving men are wont to separate the events of time from God. Of the locusts they say: "this is a mere misfortune. No one could foresee or prevent it." But the prophet filled with holy boldness delivers his message: "It is a day of the Lord, and it has so devastated everything that no drunkard can obtain wine, that there are no offerings for the temple, that the people have no bread." Of these things men spake as simple happenings in the course of nature. But the prophet said that they were the immediate acts of God in judgment. He calls to all the old men and the drunkards, the land owners, all the people to observe the action of God.

The prophet also declared concerning the judgment which was to come, which he again describes as the Lord's doings. "The Lord uttereth His voice before His army."

Again looking into the far distant future, the prophet insisted upon the presence and activity of God. This final day too was a day of the Lord. The prophet therefore was thoroughly theocentric. God to him was all. And therefore his prophecy is the greatest source of comfort for the Church.

Peculiar to this discourse is also the vision of the outpouring of the Holy Spirit, not upon the Jews only, but upon all flesh. This prediction in the mouth of Joel is significant. It shows that there was nothing of this false and carnal patriotism in Joel's soul. He was attached not to the Jew, but to the Church, and thus to any being or body, be he Jew or Gentile, that belonged to the Church. This is true patriotism. And

as the true prophet of God he denounced the sinner, were he Jew or Gentile.

The prophet is unable to specify the date of this happening. He can say no more than that it will take place *afterwards*. Israel's sons and daughters will prophesy, its old men shall dream dreams, and its young men shall see visions. Israel is here the N. T. Church. The meaning of this prophecy is that the Church as spread over the whole earth will be seen as the city of God on a hill and thus confess the name of Christ and witness for His truth. In a word, the Church will prophecy as a body in which the Word of God richly dwells. For old men shall dream dreams. This action on the part of the Church will arouse the fury of the world. There will be persecutions and thus the Lord will again come in judgment to deliver His people. He will show wonders in heaven and earth, blood and fire and pillar of smoke. It will be a terrible day, but the people of God need have no fear that they will be swept into perdition by the torrent of God's judgment. For whosoever shall call upon the name of the Lord shall be saved. In each day the Lord will save His people. He will save His people ultimately. They shall live with the Lord in great abundance. They shall eat in plenty and be satisfied and praise the Name of the Lord their God.

G. M. O.

IN DE URE DER VERZOEKING

Als de ure der verzoeking naakt,
Zoo wendt u tot den Heer Die waakt,
En smeek Hem dat Hij Zich ontferm,
Hij uwer zwakheid Zich erbermt',
Daarin volbrengte Zijne kracht
En toone Zijner liefde macht.

Dan staat gij voor den vijand pal,
Die nimmer u verwinnen zal,
Want machtig zijn de pijlen Gods
En Hij omringt u als een rots.

Dan trekt de felle vijand heen,
Dan blijft gij met uw Heer alleen,
Dan voelt ge u veilig als het kind,
Dat troost in Moeder's armen vindt —
Als de ure der verzoeking naakt
Zoo wendt u tot den Heer die waakt!